

Haita penalilor

Suntem în Săptămâna Patimilor. Religios vorbind. De fapt noi suntem într-o permanentă săptămână a patimilor. 52 de săptămâni pe an, an după an. Această săptămână a patimilor a început cu vestea dată de DNA despre inculparea unui greu al politicii brașovene. Pătimașul Constantin Niță, pătimește rușinea dezvăuirilor despre afacerile, despre mișmașurile, despre cum se fac bani pentru partid și pentru cei din gașca conducătoare. Ne-a anunțat DNA că nenea Niță este cercetat pentru un mizilic de 5%, mai exact pentru o șpagă de 3.4 milioane de lei. Ca să facem o estimare a valorii acestei șpăgi trebuie să facem un calcul. Să spunem că mulți dintre noi trăiesc cu un salariu sau o pensie de 1000 de lei. Iată, nenea Costică se presupune că a cerut un mizilic de doar 3.400 de pensii. Adică omul este modest. Doar pentru un contract halește 3.400 de pensii. Halește cu 3.400 de gurițe flămânde. Dacă până acum au fost doar șoapte despre afacerile greilor din Brașov, acum încep să se adeverească spusele în public al unor oameni. Cu un Aristotel „Bebe” Căncescu trimis în judecată pentru o lăcomie de câteva mii de pensii, cu un George „Zeus” Scripcaru trimis în judecată pentru sacoșa electorală pentru o fomiță de câteva mii de salarii plus o cercetare penală într-un nou dosar, acum a intrat în „haita pătimiților” și nenea Costică de la pesedeu.

» **pagina 2**

Cornelius POPA

Editorial

De la internaționala socialistă la internaționala naționalistă

Ca și în cazul statului unic planetar, și statul unic continental a rămas doar la nivelul de proiect șchiop. Uniunea Europeană se dovedește, pe zi ce trece, un eșec. Și două sînt cauzele majore care au dus spre înfrîngerea unei entități care ar fi trebuit să fie un bloc rival SUA, respectiv Statele Unite ale Europei. Prima, este una internă, rezultîndă a unui proiect greșit desenat. UE, așa cum a fost ea concepută, reprezenta o uniune economică și vamală.

Încă de la sfîrșitul secolului XIX și începutul secolului XX planeta noastră s-a obișnuit cu internaționalele, cele mai celebre fiind cele trei internaționale socialiste, cea de-a treia, faimosul Comintern (cunoscută și ca Internaționala Comunistă) fiind fondată de Lenin și partidul comunist (aripa bolșevică) în 1919 și avînd drept scop declarat răsturnarea burgheziei mondiale și formarea unei republici sovietice internaționale, ca fază interimară pînă la abolirea definitivă a statului. O entitate unică, planetară, cu alte cuvinte.

Tot ceva în genul ăsta au visat și părinții Uniunii Europene. Mai modest însă, doar la scară continentală. Dar, cu consecvență, au păstrat o constantă, „firul roșu” de la Internaționala a III-a socialistă. Și anume, eșecul.

Ca și în cazul statului unic planetar, și statul unic continental a rămas doar la nivelul de proiect șchiop. Uniunea Europeană se dovedește, pe zi ce trece, un eșec. Și două sînt cauzele majore care au dus spre înfrîngerea unei entități care ar fi

trebuie să fie un bloc rival SUA, respectiv Statele Unite ale Europei.

Prima, este una internă, rezultîndă a unui proiect greșit desenat. UE, așa cum a fost ea concepută, reprezenta o uniune economică și vamală. Pe această structură au început să fie cățarate structuri care au mînat realizarea conceptului de Statele Unite ale Europei. Structuri pur teoretice, populate, este adevărat, cu funcționari și înalți funcționari, dar fundamental nefuncționale. Instituțiile există, dar nu au și capacitatea de a impune respectarea deciziilor luate. UE nu a fost și nu este în stare să impună respectarea deficitului bugetar de către statele componente. UE nu este în stare să impună nu moneda unică, ci conceptul unei bănci centare autentice, de genul Rezervei Naționale din SUA, care să ducă o unică și coerentă politică monetară. UE nu a fost și nu este în stare să impună o politică fiscală unică. Și toate acestea (și multe alte disfuncții) pentru că statele componente nu înțeleg (și dacă înțeleg nu acceptă) să cedeze o serie de atribute ale suveranității

lor naționale Bruxellesului. Practic, nu există o singură Uniune Europeană, ci mai multe Europe. Cu viteze diferite, cu interese diferite, cu politici fiscale, sociale, economice diferite. Armoniei și unicității în dezvoltare i-a fost preferat haosul și aleatoriul. De aici pierderea încrederii europenilor în UE.

A doua cauză a intrării Uniunii în disoluție nu poate fi direct impunită structurilor instituționale ale blocului statal european. Aici este vorba despre războiul aflat, de circa doi ani, în plină desfășurare. Desfășurare devenită deja agresivă. Este vorba despre războiul psihologic. Un război care are, în principal, drept scop redefinirea sferelor de influență.

În etapa sa actuală, războiul psihologic țintește decredibilizarea structurilor europene și, în final, anihilarea încrederii în funcționalitatea proiectului unei construcții europene comune. Virful de lance este reprezentat, evident, de acțiunea concertată a partidelor naționaliste, extremiste, populiste și xenofobe, al căror program politic cuprinde

cereri exprese și foarte clar formulate privind rediscutarea sau renegocierea tratatelor europene, ieșirea din NATO, naționalizarea băncilor, controlul draconic asupra piețelor de muncă și restricționarea severă a procentului admisibil de „stăini” care să poată fi angajați de companiile naționale. Ceea ce s-a întîmplat duminică trecută, la primul tur al prezidențialelor din Austria, nu este o întîmplare (Norbert Hofe, liderul naționaliștilor austrieci a intrat în turul doi, cu 24%, la doar două procente de fostul lider al Verzilor, Alexander Van der Bellen). Austria nu este un incident de parcurs. Naționaliștii cîștigă teren semnificativ și în Olanda, în Franța, în Marea Britanie, în Grecia, în centrul și estul Europei.

Iar partidele naționaliste, extremiste, eurosceptice, au mai făcut un pas important, mai zilele trecute, întîlnindu-se, în premieră, la Sinaia, pentru a pune temelie unui program comun. Pasul de la internaționala socialistă la Internaționala Naționalistă a fost făcut. Cu pierderi uriașe pentru noi toți.

Contraeditorial

Politica fraudei și a corupției

Ovidiu VRÂNCEANU

Cred că este clar că la nivel județean toate partidele funcționează în sistem franciză. Brandul este ridicat de oamenii care conduc partidele de la centru, în timp ce la nivel local oamenii care preiau master-franciza

pentru un județ sau altul trebuie să conducă în așa fel organizația încât șefii de la București să fie mulțumiți de rezultate.

Partidele sunt organizații care au nevoie de finanțări pentru toate acțiunile pe care le întreprind. Banii aceștia se obțin în general din donații sau din cotizații. Cum la nivel local nu prea poți să îi ceri lu Nea Caisă să plătească o cotizație nici mare, nici mică, dar pe care o poate folosi foarte bine ca să bea și el una mică, partidele ajung să se întrețină din mișcările „strategice” ale liderilor de brand de la nivel local. Ah, uitasem, din banii obținuți la nivel local, se va plăti și o taxă lunară către organizația națională, responsabilă cu marketingul brandului politic.

Ceea ce pune o presiune destul de mare pe liderii locali care se pot trezi oricând zburăți din funcții dacă nu respectă această regulă.

În ultimii doi ani, la Brașov, am avut parte de două descinderi spectaculoase în urma acțiunilor „bani pentru partid”. Circuitul banilor era simplu – te ajută să obții contracte cu statul sau cu o instituție publică, tu vii și cotizezi, eu iau banii și îi bag în buzunar și de acolo merg fie la partid, fie la ce vreau eu, fie într-o valiză din pivniță (știți despre ce este vorba).

Faptul că cei de la DNA au realizat abia acum că partidele sunt finanțate din bani negri este amuzant. Dar este totuși bine că s-au prins că sistemul politic din

România este plin de fraudă și de mizerie. Amuzant este și faptul că membri de partid nu realizează faptul că toate acțiunile de care beneficiază ei sunt susținute de contribuabili și continuă să se bată în piept cu cărămida doctrinară, explicând poporului cum că „dacă vin ai noștri” va curge lapte și miere.

În aceste condiții, în politică

ajung doar beizadele, indivizi puși pe căpătuială și pupincuriști care vor să obțină posturi călduțe plătite bine la stat. În aceste condiții, în care aparatul de partid este un sistem corupt și fraudat până la miez, cu ce drept veniți voi, corupți dovediti, să îmi explicați mie că o lege este bună sau rea? Cu ce drept o lege votată de voi este încă aplicabilă?

În ultimii doi ani, la Brașov, am avut parte de două descinderi spectaculoase în urma acțiunilor „bani pentru partid”. Circuitul banilor era simplu – te ajută să obții contracte cu statul sau cu o instituție publică, tu vii și cotizezi, eu iau banii și îi bag în buzunar și de acolo merg fie la partid, fie la ce vreau eu, fie într-o valiză din pivniță (știți despre ce este vorba).

Dan VĂJU

Si iată-ne și în „Săptămâna Patimilor”. Ispita săptămânii vine de la un independent, primarul în funcție, George Scripcaru. Acesta și-a depus semnăturile cât mai discret posibil, și cât mai spre final posibil, părand că îi e mai mult frică de electorat decât rușine, în tendința de a-i ocoli vigilența. Această candidatură vine pentru conservarea „înțelegerilor” oculte ale cercetașilor penal, pe fondul incapacității de a găsi o marionetă capabilă să câștige scaunul de primar, și de a oferi încă 4 ani de „liniște” în dauna cetățeanului. Dosarele penale se pare că nu sunt îndeajuns să oprească tendința de confiscare a banului public. Setea nestăvilă de putere ne aduce astfel un candidat oarecum surpriză, PNL-ul sprijinind aceasta pe ușa din spate. Despre șanse de a rămâne înșurubat în scaun, nu sunt sigur ce

Cercul e circ până la capăt, dar pâinea când o primim?

să spun, dar mă bazez pe maturitatea și capacitatea electoratului de a discerne ce este mai bine pentru urbe, mai ales că scena politică este zguduită la propria de incapacitatea PNL-ului de a propune un candidat viabil, și de luptele intestinale din interiorul PSD, care mai nou are președinte infractor condamnat, e drept, cu suspendare, dar se numește tot infractor, și tot condamnare penală a primit. Iar bonusul este constituit din demascările ofițerilor acoperiți din apropierea conducerii partidelor. Circul e circ până la capăt, dar pâinea când o primim?

Candidatura de mai sus îmi răspunde la 2 întrebări fundamentale pentru procesul electoral ce urmează să se desfășoare. Prima ar fi aceea dacă efectivele de partid ale PSD și PNL vor avea strategia câștigătoare pentru un candidat membru de partid? Ei bine răspunsul este NU! Deoarece, așa cum anticipasem, Răzvan „Obama R+” este din păcate o victimă sigură, un

candidat manciurian pus să execute o misiune kamikaze, trimis intenționat să piardă alegerile, de data aceasta chiar la scor, iar candidatul PNL este trimis în cursa electorală de umplutură, exact ca un soldat ascultător, destoinic și invizibil, pe post de iepuraș numai bun de pus pe masa primarului în funcție. Asta înseamnă fără doar și poate faptul că Brașovul cade din nou victimă a politicii făcute în dauna cetățeanului, unde populația orașului nostru este veșnic lăsată cu „ochii în soare” și fluierând a pagubă, incapabilă de autodeterminare politică.

A doua întrebare este dacă independentul Cătălin Leonte este un candidat viabil. Răspunsul este DA! Leonte a reușit să le bage frica în oase, toată șarada descrisă mai sus, toată strategia cu marionete, iepurași și jobene, fiind instrumentată de frică. Frică pentru pierderea controlului asupra bugetului local, frică pentru ruperea înțelegerilor oculte, frică pentru pierderea controlului de la centru

asupra acestei veritabile „cenușărese” numită Brașov. „Cenușăreasa” pentru că politica de la centru ne refuză dezvoltarea. Orașul e mult prea aproape de București, și din moment ce vom avea aeroport, autostradă și spital multidisciplinar, ne vom dezvolta puternic în dauna capitalei. Și vorbim despre turism și industrie. În ceea ce privește sănătatea, se va termina cu alergarea dintre secțiile spitalelor împrăștiate prin oraș. Acum încă ne amețesc în sensurile giratori cu panseluțe și lălele, și ne zdruncină la fiecare trecere de pietoni, pentru că un nou mandat al primarului în funcție ne va aduce mai multe panseluțe, mai multe sensuri giratori, și mai multe denivelări din cauciuc la trecerile de pietoni. Putem uita de autostradă, de aeroport și de spital multidisciplinar, pentru că nu se va lupta nici o clipă pentru noi. Se va lupta pentru „ei”, și pentru bunăstarea lor. Cu Scripcaru putem uita de dezvoltare!

În altă ordine de idei, au apărut și reclame pe clădiri cu candidații

la fotoliul de primar. Două dintre ele mi-au atras atenția. Prima cu „E tati!” și a doua cu „Braș Ovule, te iubesc!” Prima mi se pare total pe lângă subiect, deoarece mi-e foarte greu să înțeleg de ce ai poza propriului copil și l-ai pune pe un panou publicitar cu un mesaj total deplasat. Adică, să înțeleg că subliminal, noi, electoratul suntem ca un copil mic și avem nevoie de „tati”. Sau tătuc? Tătucul popoarelor? Stalin? Cornel Comșa se vede un Stalin în orașul fost „Stalin”? Brrrr... A doua reclamă stradală are în loc de „O”-ul de al „Brașovule” o inimă roșie. Bună ideea, dar n-a ieșit bine print-ul, și se vede cam ciudat, cum zicea un coleg într-un post pe Facebook – „reclamă la bancă de Ovule”.

Și liniște. Prea multă liniște. Candidații se pregătesc de campania electorală. Sunt nerăbdător să-i văd în imagini de la Înviere, transmitându-ne mesaje siropoase, și cu oul roșu în mână.

Haita penalilor

Dar ei pătimesc doar de formă, nu și în conținut. Pentru că nu le pasă. Și dacă vor fi condamnați – pentru că justiția va da verdictul, ei vor rămâne cu miile de salarii și pensiile ciordite din banul public. Ba mai mult, ei și-au asigurat viitorul, sunt gata să conducă și din pușcărie. Și-au pregătit urmașii. „Bebe” Căncescu și-a pus oamenii fideli pe liste diferite, „Zeus” Scripcaru l-a pus cap de coloană pe urmașul Gabor, care deși este candidat

oficial al partidului doarme în front și îl lasă pe cercetatul lui șef să-l contracandidateze. Iar Costică Niță s-a asigurat că afacerile merg mai departe prin tinerii lupi flămânzi Dunca, Duțu, Popa. Strategia este bună. Cercetașii de azi, proaspeții condamnați de mâine se asigură astfel că afacerile merg mai departe, că vor avea conturile pline. Care conturi se umflă din banii noștri, bani publici. Bani din taxe și impozite. Din banii tăi! Din banii mei. Din banii noștri care ar putea

fi folosiți pentru bunicii din oraș, pentru copiii tăi, pentru siguranța ta. Da, au făcut pentru tine ceva. Ți-au vopsit gardul. Au mascat buruienile între care trăim. Și-au asigurat viitorul lor, în timp ce alte firme din oraș mor, în timp ce alți oameni din oraș suferă. Suferă și pătimesc.

Se spune că această săptămână trebuie să iertăm, să înțelegem. Eu nu sunt de acord. Nu vreau să pătimesc. M-am săturat să pătimesc din cauza lor. Eu vreau să ne luminăm.

Să avem pentru noi o permanentă „săptămână luminată”. Iar hoții și corupții să ajungă într-o permanentă „săptămână a patimilor” datorită disprețului lor față de lege, a disprețului față de noi. Și mai ales datorită disprețului față de bunul simț!

Alexandru PETRESCU

Menirea unui primar: o viață mai bună pentru comunitate

Piața Sfatului plină de oameni de toate vârstele care stau la soare și se bucură este, de departe, una dintre imaginile mele favorite. Și copiii din parcul din Steagu' care se dau în leagăne și le cer părinților o jucărie sau ceva dulce. Tinerii de sub Tâmpa care aleargă, să se mențină în formă. Oamenii din Tractorul sau din Craiter care ies de la slujba de la biserică. Mimul de la capătul străzii Republicii care pare împietrit, oricât încearcă cei mai năstrușnici să îl facă să râdă. Sunt câteva secvențe scurte, instantanee care îmi sunt dragi și de care, ca un film pe care îl vezi de mai multe ori pentru că îți place, nu te plictisești. Imagini cu Brașovul meu și al vostru. Brașovul nostru.

E o perioadă aparte, aceasta în care ne apropiem de Înviere. Se simte în aer o bucurie, o stare de bine. Oameni pe care îi știam sobri au început să posteze pe Facebook melodii consacrate... Mulți dintre noi suntem mai deschiși, mai calzi. Suntem pozitivi, pentru că aceste zile de sărbătoare

ne dau o stare pozitivă.

Îmi doresc însă ca această stare să rămână. Mi-aș dori să zâmbim mai mult și să avem încredere că putem schimba lucrurile în bine. Pentru că putem face multe dacă rămânem încrezători. Sunt construcții care cer răbdare, cum este aeroportul. Sau cum este noul spital. Le vom face. Sunt multe lucruri care trebuie schimbate în favoarea oamenilor. Fructele și legumele din piețe sunt prea scumpe. Apa costă prea mult. Sunt țevi care trebuie reparate – termoficarea. E nevoie de deschidere internațională pentru teatru. Parcările, pasarelele suspendate, trecerile de pietoni, susținerea pentru mediul de afaceri astfel încât tinerii să nu mai plece – toate acestea pot fi făcute. Atenția pentru pensionari trebuie să fie mai mare. La aceste instantanee trebuie să se gândească administrația locală și un primar căruia să îi pese de cei mulți.

Până la urmă, care e menirea unui primar? Răspunsul e unul singur: o viață mai bună pentru comunitate. Lucruri mari, dar

și lucruri mici care, împreună, transformă secvențele scurte într-un mod de a trăi.

Cătălin Leonte, candidat independent la Primăria Brașovului:

Până la urmă, care e menirea unui primar? Răspunsul e unul singur: o viață mai bună pentru comunitate. Lucruri mari, dar și lucruri mici care, împreună, transformă secvențele scurte într-un mod de a trăi.

Un aeroport numit dorință

Mihai COSTEL, candidat PMP la Primăria Brașov

La prima vedere pare că nu ar exista o legătură între aleea betonată de lângă Ghimbav și celebra capodoperă cinematografică de la începutul anilor '50, Un tramvai numit dorință. Asta dacă facem abstracție de faptul că rolul principal în acel film era deținut de nu mai puțin celebrul actor Marlon Brando, cel care l-a întruchipat ca nimeni altul și pe celebrul Don Vito Corleone din ecranizarea The Godfather (Nașul). Un film despre o societate paralelă, coruptă până la un paroxism cu aparență de normalitate, având ca rezultat confiscarea destinelor unor largi grupuri sociale.

Despre aeroportul Brașov-Ghimbav s-a tot discutat în ultimii ani, până la suprasaturare. Subiectul, încă la modă, poate fi asemuit cu o fată frumoasă dar fără posibilități, care e nevoită să-i „distreze” pe toți fruntașii satului pentru a face rost de bani pentru un bilet de avion. Însă, mai grav este că, dincolo de acest

cliseu idilic balcanic, biata de ea, avionul va trebui să-l ia tot de la Otopeni, Cluj, Tg Mureș ori Sibiu. Și asta nu din cauza desantului de castori diversioniști, „rătăciți” exact în zona de interes, ci datorită unei specii ceva mai bipede, prevăzute cu camuflaj eficient, piele groasă și buzunare adânci.

În continuarea epopeii ce datează de aproape un deceniu, povestea spune că în ianuarie a.c. au intervenit tranșant parlamentarii României, sătui fiind probabil de atâta lobby, agresiv și neîntrerupt „făcut de aleșii de sub Tâmpa. Aceștia au purces la actul decizional și au hotărât trecerea unor parcele din domeniul statului în cel al județului Brașov. Asta după aproape 8 ani! Dar, ce să vezi? Surpriză: trecerea unei suprafețe de teren din administrarea notoriului Institut al Cartofului din Brașov în administrarea Consiliului Județean Brașov nu se poate perfecta datorită faptului că datele cadastrale din anexă nu mai corespund cu cele din cartea funciară! „S-a mers cum a fost în 2007 pe parcele cadastrale, ori acum intervenind numerele top, deci cu cartea funciară, la transcriere s-a greșit în sensul că au fost trecute parcelele din 2007”, spunea la începutul anului Adrian Ibănescu, arhitectul șef al județului Brașov. Întrebarea firească aici ar fi ce s-a întâmplat între timp cu suprafețele din zonă, știut fiind

că acolo terenurile aparțineau Institutului Cartofului, unui cioban (expropiat) și ADS? Acest nou impediment venea după ce în 2014 expirase perioada legală de 5 ani prevăzută pentru terminarea construcției aeroportului, iar Consiliul Județean Brașov pierdea astfel dreptul de administrare asupra terenului.

După ce terenul a revenit în proprietatea statului, responsabili din Ministerul mediului, bizar de apropiați de orașul nostru, au hotărât ca în zona viitorului aeroport să fie declarată o arie protejată pentru castori.

În prezent, noutățile nu sună deloc mai bine! În privința neconcordanțelor cadastrale, anul trecut Parlamentul a aprobat trecerea unui număr de aproximativ 200 de ha din patrimoniul Institutului Cartofului către Consiliul Județean. Însă, la fel ca la majoritatea celorlalte Institute de cercetări din zonă, din motive „neelucidate” încă, s-au produs numeroase „alunecări de teren” astfel că în actul normativ mai sus invocat s-au strecurat o serie de greșeli în numerele de identificare a parcelelor destinate aeroportului. În opinia mea, suspjecții de serviciu în această privință nu pot fi decât aceeași nesățioși castori, care, realizând că se află sub oblăduirea Ministerului Mediului, s-au dedat la aberații culinare și au devorat cartofii seculari ai Institutului, destabilizând astfel ecosistemul și creând confuzie funciară.

Reprezentanții CJ Brașov, în perplexitatea lor aproape reală, au emanat o nouă soluție aristotelică: fie modificarea anexei la lege, fie Guvernul să dea o Ordonanță care să excludă din ecuație Institutul Cartofului (pardon Cartofului). Iar pentru a închide cercul vicios, Parlamentul este solicitat să adopte o nouă lege care să prevadă acest aspect. La acest moment mecanismul de mers în gol este din nou pus în funcțiune: vicepresedintele CJ face binecunoscutul apel la toți parlamentarii de Brașov să „dea totul pe teren” și să „împingă lucrurile”, așa cum doar ei știu să o facă! Apoi enumeră elementele lipsă ale investiției: turn de control, suprafețe de mișcare, terminal, hangare etc., adică aproape tot. Și enunță impasibil nota de plată: câteva zeci de milioane de euro. Din sursele noastre ar fi vorba de doar 50 milioane de euro - un mărunțiș. Bine totuși că avem perspectivă: CJ Brașov a accesat un credit de 3,5 milioane euro pentru continuarea lucrărilor. La rândul său, municipalitatea a anunțat că asocierea cu Primăria pe acest proiect va continua doar după un nou studiu de fezabilitate și prezentarea de către reprezentanții CJ a unui raport al cheltuielilor finale. Deci, conform unui vechi slogan: „Nicio investiție fără o serie, cât mai lungă, de studii”! Dar de ce trebuia să se elaboreze un nou studiu de fezabilitate? Simplu. Pentru că a mai apărut o problemă – îndiguirea unui pârâu care și-a făcut prostul obicei să treacă, ați ghicit, exact prin perimetrul nenorocosului

nostru aeroport. Cadou de la – nu o să credeți – însuși marele prieten al „castorilor imobiliari”, Ministerul Mediului. Firicelul de apă are și un nume, Besălcin, și face parte dintr-un mare proiect de regularizare al râului Bârsa râu care trece tocmai pe lângă Feldioara. Totuși, gânditorii de la CJBV au găsit o soluție la noul șantaj al celor de la mediu: vor pune mana pe lopeți și vor devia acest pârâu, evitând cu această ocazie și niște exproprieri de terenuri private din zona aeroportului, economisind cu această prilej și fabuloasa sumă de 4 milioane de firfirei.

În concluzie, saga aeroportului Brașov-Ghimbav continuă cu o nouă serie de episoade. În curând vom aniversa un deceniu pe platourile de filmare a acestei superproducții a telenovelei cu titlul „Brașovean - mereu tânăr și liniștit”. Asta în timp ce „simbriașii” noștri politicieni brașoveni, care s-au remarcat de-a lungul anilor în Parlament ori ministerele din București, au întors demult spatele locului pe îl reprezintă, „înjosindu-se” doar din 4 în 4 ani să ia pomană de acasă pentru a-și continua afacerile în capitală. Aceiași care își pun acum în capul listei din programul politic, cu nonșalanță, ca un mărțișor ieftin, tema cu aeroportul iluzilor. Poate că ar fi timpul să facem revizia pistei aeroportului, să-i îmbarcăm într-un low cost și să le oferim un bilet, doar dus, până la Otopeni, de unde să se poată întoarce numai pe autostrada Comarnic-Brașov. Până atunci să le urăm „Cer senin și... Vaya con Dios”.

E timpul pentru un primar onest!

► 12 pentru Primăria Brașov. 11 plus 1, apărut în cel de-al 12-lea ceas. Ce înseamnă asta?

Dacă e să analizăm atent, observăm că marile partide abonate la putere și-au luat măsuri, fie trimitând în luptă mai multe variante, fie scoțând în față oameni moi, docili, ușor de manipulat, pe care să-i controleze apoi din umbră. În ceea ce privește așa-zii independenți, este mai mult decât evident faptul că aceștia fie au ajuns independenți printr-o conjunctură politică, alungați din propriul partid, fie sunt sateliți lansati pe orbita partidelor din care provin, fie nici ei nu știu de ce și față de ce sau de cine sunt independenți.

Dacă vorbim despre marile partide, abonate la funcții publice în județ și municipiu, atunci vorbim despre două formațiuni politice care au lansat în cursa pentru Primăria Brașov nu mai puțin de șapte candidați. Trei de la PSD, patru de la PDL, printre care și un senator de Brașov de care auzim numai în campanii. Și număratoarea continuă, dacă îl socotim și pe cel al ALDE, fost liberal și el, consilier local și fost viceprimar făcut de PNL. Așa am ajuns la 8 candidați proveniți din două partide care acum candidează pe 8 locuri diferite pe buletinul de vot. Asta tocmai pentru a abate atenția oamenilor de la marile probleme ale orașului.

Mai mult, liberalii, care conduc orașul și județul dintotdeauna, și care nu au făcut nimic din ceea ce au promis, nici aeroport, nici spital, nici altceva, ba ne-au mai luat și „Cerbul de Aur” au lansat acum în cursă un

fost viceprimar, devenit pe linie de partid vicepreședinte al Consiliului Județean, candidat oficial al partidului, dar și un primar în funcție, transformat de DNA și Curtea de Apel în candidat independent. Lucrurile stau cam la fel și la PSD, care a lansat un candidat oficial și doi independenți, respectiv un fost consilier local, membru al comisiei de buget a legislativului brașovean și până acum două săptămâni membru de partid cu acte în regulă și un deputat PSD, exclus, tot recent, din singurul partid condus de un condamnat definitiv.

Este mai mult decât evident faptul că partidele acestea mari, aflate mereu, constant, continuu la putere nu renunță la ceea ce au obținut în anii în care au transformat Brașovul în tarlăua lor personală,

ci, dimpotrivă, se asigură că ajung, într-un fel sau altul, la o felie de cașcaval atunci când se va împărți bucata. O vor încercui din toate părțile și nu o vor lăsa să le scape.

Acesta este planul lor! Pentru că nu cred că există vreun brașovean care să-și inchipuie că după zeci de ani într-un partid care i-a făcut consilieri locali, viceprimari, consilieri județeni, primari, vicepreședinți de consiliu județean, deputați sau senatori au scăpat de datoria față de partidul care i-a făcut oameni. Datoria asta nu se șterge niciodată. Iar noi toți o vom plăti dacă îi lășăm să ajungă iar la putere. Mai ales că încearcă din nou să ne păcălească cu promisiuni și scuze aiuristice. Cum e cea referitoare la afacerea Tetkron, în care și-au urmărit interesul

propriu cu o nonșalanță criminală, lăsând un oraș de talia Brașovului fără apă caldă. Sau cea cu aducerea „Cerbului de Aur” acasă. Nu am crezut că se pot cobori atât de mult, dar i-am subestimat.

Mai sunt patru pe care nu i-am prins în aceste calcule, printre care mă număr și eu. Un independent din Alba, deputat din partea PPDD ajuns în Parlament în anul 2014, fost președinte al organizației Alba a PPDD, despre care presa locală nu are deloc cuvinte de laudă, candidatul Forumului German, consilier local și în prezent, om căruia i s-au acordat bani publici și încrederea unei funcții importante, cu rezultate despre care presa locală are doar critici și care nu este prea iubit nici măcar în asociația care l-a propulsat, un finanțist lansat în cursă de UNPR, partid ai cărui lideri centrali sunt arestați rând pe rând pentru corupție sau abuz de putere și care vine în fața electoratului cu bazaconii precum rezolvarea problemei gunoaielor din cartier dându-le foc în centralele de cvartal și subsemnata, reprezentant al societății civile, jurnalist neabonat la bani publici sau la funcții repartizate de vreunul dintre partidele de mai sus, om care trăiește din bani muncii, la bloc, la fel ca oricare alt brașovean, candidat al Partidului Ecologist, un partid căruia nu i se poate reproșa nici corupția, nici interesul propriu, nici dezinteresul față de oameni. Singurul candidat care are un proiect care poate fi aplicat

imediat. Singurul candidat care nu are nicio datorie față de nimeni, care are doar dorința de a se implica și altfel decât cu stiloul, care s-a săturat de oameni ca cei de mai sus și vrea să-i trimită acasă la scutinel următor.

De data aceasta alegătorul trebuie să fie conștient de jocul jucat atâția ani, joc menit a deturna bani publici după care, la împărțirea cârților, jucătorii care au stat ani în șir la aceeași masă să schimbe echipa. Este timpul să schimbăm acum toată echipa, tot ceea ce are în codul genetic PNL sau PSD, dar și sateliții lor sau partidele inventate la televiziuni senzaționale cu lideri arestați pentru corupție.

E timpul pentru un primar onest, implicat, orientat spre nevoile comunității. Toți ceilalți au făcut dovada incapacității lor de a conduce acest oraș în interesul cetățeanului, evident diferit de al lor personal. Asfaltarea pe bani grei și rondurile înflorate nu sunt suficiente motive pentru ca cineva să fie divinizat, reales la nesfârșit și pus în icoane chiar dacă a întors un oraș întreg la lighean și este judecat pentru fapte de corupție.

Este timpul pentru un primar onest! Acum, pe 5 iunie, trebuie să facem asta. Altfel, pierdem și mai mult. Cel puțin încă 4 ani din viața noastră, a brașovenilor. Tic-tac, tic-tac, tic-tac!

Mariana SEBENI-COMȘA
Candidat la Primăria Brașov din partea PER

Cerbul de Aur cu sau fără politicieni

Stimați brașoveni, Mă numesc Adrian Macarie, sunt brașovean și până acum câteva zile am fost candidatul anunțat de UNPR pentru Președinția Consiliului Județean Brașov din partea UNPR. Am adus în atenția dumneavoastră proiectele în care cred și pe care vreau să le realizez la Brașov: CERBUL DE AUR, AEROPORTUL DE LA GHIMBAV, BRAȘOV ARENA, BRAȘOV CAPITALA EUROPEANĂ A MUZICII, sunt primele și cele mai importante proiecte care trebuie realizate pentru ca orașul și județul nostru să se

poată dezvolta așa cum au făcut-o Timișoara, Cluj, Sibiu, București.

Am crezut că la UNPR voi găsi sprijin politic, că voi găsi oameni cu care să pot realiza aceste proiecte. M-am înșelat. Pe mine m-a trădat chiar președintele UNPR Brașov, Sebastian Grapă.

Să o luăm punctual:

1. I-am spus că am investitori străini pentru AEROPORT, i-am spus chiar și despre cine este vorba, tocmai pentru a-l face să înțeleagă că aceste proiecte chiar sunt posibile. I-am spus că reprezentanții acestui mare grup doresc să vină la Brașov. Nu l-a prea interesat acest aspect.

2. I-am spus că aceiași investitori vor să invesească și în BRAȘOV ARENA (un stadion de fotbal la standarde europene, similar cu Cluj Arena). Nu l-a interesat nici acest aspect.

3. Cât despre CERBUL DE AUR a urmărit pas cu pas lupta dintre mine și TVR. Este la acest moment senator al României, ar fi putut să intervină într-un fel sau altul. Nu a mișcat niciun deget.

4. Capitala Europeană a Muzicii,

proiect susținut de europarlamentari români, similar cu proiectul „Capitală culturală europeană”. La nivelul Uniunii Europene inițiativa va fi România, iar primul oraș gazdă va fi Brașov, în anul 2018. Nici asta nu l-a interesat.

Inițial nu am înțeles de ce atâta nepăsare pentru niște proiecte vitale pentru Brașov, în condițiile în care i-am arătat clar că AM FINANȚARE CONCRETĂ PENTRU A LE REALIZA!

Apoi am înțeles, în momentul în care s-a răzgândit și m-a anunțat că nu mai este de acord ca eu să fiu candidatul pentru funcția de Președinte al Consiliului Județean Brașov, și că în locul meu o va numi pe Luminița Olteanu. Luminița Olteanu este o apropiată (asta ca să nu spun altfel) a fostului primar de la Bran (puțin condamnat, dar în rest bun de primar, se pare). Dânsul va candida și în acest an pentru a deveni din nou primar la Bran – sprijinit – ghici de cine? – de domnul Grapă și de UNPR Brașov.

Interesele personale de afaceri ale domnului senator Grapă la

Bran au fost mai importante. Iar la schimb, prietena domnului primar a fost numită candidatul UNPR pentru Președinția CJ Brașov.

Eu nu i-am oferit niciun fel de beneficii personale domnului senator Grapă. I-am arătat doar modul în care cele 4 proiecte pot fi realizate la Brașov. Am crezut că mă va susține și mă va ajuta să le realizez de dragul Brașovului și al brașovenilor. Am crezut că certitudinea că aceste proiecte pot fi realizate va fi suficientă pentru domnul senator Grapă, președinte al UNPR Brașov. Și că în ciuda intereselor personale mă va susține, așa cum anunțase inițial, pentru funcția de Președinte al Consiliului Județean Brașov pentru a le putea realiza.

Nu a fost cazul. Și atunci m-am retras, am renunțat. De politică și trădare sunt sătul – am fost consultant și am făcut atâtea campanii electorale, candidații mei au câștigat și au devenit consilieri locali și

județeni, senatori sau deputați. Pentru ce? Pentru ca apoi fiecare să își vadă de propriile interese și atât.

Îmi voi continua deci proiectele singur, cu sprijinul mediului privat, al finanțatorilor străini care doresc să investească la Brașov și mai ales al brașovenilor. Vreau ca în acest an să organizăm ediția a 18-a a Festivalului Internațional CERBUL DE AUR, în perioada 01-04 septembrie 2016, vreau să demarăm investiția pentru un aeroport real, nu pentru o himeră, vreau să demarăm investiția pentru Brașov Arena, vreau să propunem Uniunii Europene proiectul „Capitala Europeană a Muzicii”.

Atât din partea mea pentru Brașov și brașoveni.

De orice altceva sunt convins că se vor ocupa politicienii... pe care îi vom vota în iunie.

Cu stimă,
Adrian MACARIE

Am crezut că la UNPR voi găsi sprijin politic, că voi găsi oameni cu care să pot realiza aceste proiecte. M-am înșelat. Pe mine m-a trădat chiar președintele UNPR Brașov, Sebastian Grapă.

Sănătate și politică (I)

În anul 2000 aveam 40 de ani, din care în ultimii 15 practicasem medicina în mai multe zone de competență: am petrecut primii 3 ani împărțiți în șase perioade de câte 6 luni muncind în șase specialități de bază ca medic stagiar, „prestând” în același timp câte 5-6 gărzi de noapte pe lună la Ambulanța din Cluj; am lucrat apoi succesiv medic de întreprindere la Vlăhița Harghitei, medic de dispensar la Vama Buzăului și, în cele din urmă medic rezident de chirurgie plastică la București și Brașov, medic specialist și apoi medic primar la Brașov. Mărturisesc fără modestie, cu mândrie chiar că eram considerat la vremea aceea un tip cu gândirea „tânără și neliniștită”, care își puna probleme și încerca să dea și răspunsuri legate de medicina publică în general și de cea a sistemului de spital brașovean în special, mai ales după experiențele trăite ca bursier în Spitalul universitar din Utrecht (AZU) - Olanda, Spitalul Cantonal din Lucerna (KSL) - Elveția și nu mai puțin renumitul UCLA din, evident, Los Angeles - SUA.

Pe vremea aceea, s-a întâmplat să mă întâlnesc, cam în același interval de timp cu doi apropiați pe care îi creditam, atât eu, cât și o parte a celor dintr-un cerc mai larg de cunoscuți, cu o credibilitate onorabilă în raport cu zona lor de competență și experiență. Povestindu-le fiecareia separat despre multitudinea de optimizări care s-ar putea realiza în spitalele brașovene și, implicit, în spitalul județean de atunci, (culmea, fără a fi nevoie de resurse financiare!) și cerându-le părerea despre modul în care aş putea face ceva în acest

sens, amândoi mi-au dat câte un sfat. Evident, diferit.

Unul mi-a spus că este inutil să mă implic, pentru că, orice aş face, sistemul sanitar public nu va deveni o prioritate pentru guvernanți și politicieni mai devreme de încă 20 de ani. Și asta din mai multe motive, dintre care cel mai serios este că abia după minim 25 de ani de la „revoluție” capitalul transferat de la stat în buzunarele politicienilor va fi îndeajuns de consistent în raport cu dispariția posibilității de cumpărare „pe nimic” și „pe șest” a activelor statului, pentru ca „noul val” de investitori „privati” să se gândească să investească în sănătate ca afacere. În acest context, orice efort de a modifica sistemul de spital public în sensul moderni-

nu acceptă decât persoane implicate politic, ale căror acțiuni și/sau idei trebuie să le „controleze” în sens integrator. Ca urmare, oameni ca mine, zicea el, trebuie neapărat să se înroleze într-o structură de partid, oricare ar fi aceea, ca unică șansă de a-și vedea materializate proiectele. „Ai noroc, acum se cam duce lipsă în politică de medici care mai doresc să se implice, așa că, poți să începi să-ți cauți un loc potrivit ca să-ți oferi «serviciile»”, mi-a zis el, zâmbind larg. „Fii atent, însă, vei intra într-un teritoriu populat de sălbăticiuni, dintre care cele mai blânde vor fi hienele!”

În urma celor două sfaturi, am fost pus în situația măgarului lui Buridan, care, în egală măsură de însetat și de înfometat, fiind pus

„Ai noroc, acum se cam duce lipsă în politică de medici care mai doresc să se implice, așa că, poți să începi să-ți cauți un loc potrivit ca să-ți oferi „serviciile” - mi-a zis el, zâmbind larg. „Fii atent, însă, vei intra într-un teritoriu populat de sălbăticiuni, dintre care cele mai blânde vor fi hienele!”

zării lui la nivel european, cu viteza cu care au fost și vor mai fi implementate telefonia mobilă și internetul, va fi în zadar până prin 2020.

Celălalt mi-a spus că societatea are nevoie de persoane competente și cu viziune, dar din păcate, acestea nu au loc în structurile de decizie privind dezvoltarea de strategii de specialitate (inclusiv de sănătate publică), pentru că acestea

în fața unei găleți cu apă și a unei grămezi de fân, nu a știut ce să facă mai întâi: să bea sau să mănânce? Mai mult decât atât, știind finalul acestei dileme nu voiam să sfârșesc precum acesta, mort și de foame, și de sete, din cauză că nu s-a putut hotărî la timp cu ce să înceapă.

În ceea ce mă privea, întrebările erau diferite: să renunț la a începe sau să fac ceva? Știam de la clasici

că parcurgerea oricărui drum, oricât de lung, începe cu primul pas. „Dacă nu îl faci, ești sortit eșecului” - mi-am zis eu, în sinea mea, crezând că sunt înțelept. Și, cu prima ocazie, am intrat în partid. Am intrat pe ușa din față, fiind invitat și în calitate de profesionist în medicină, și de cunosător în ale managementului sanitar. Din păcate, pe cei care m-au promovat nu i-a interesat (nu m-au întrebat, și nici eu nu am considerat că este important să se știe) în ce fel de management: estic sau vestic. Pentru că dacă aflau că mă școliseră olandezii de la Artsen sondern grenzen (Medicii fără frontiere), m-ar fi abandonat rapid, mai ales că se dorea - am aflat eu mai târziu - nimic altceva decât managementul de tip estic al resurselor din spitalele publice.

Acum, după 16 ani, îmi dau seama că, înainte de a face primul pas, nu trebuia să mă ghidez în mod exclusiv după învățămintele unei parabole legate de legenda Oracolului din Delphi. Oracolul, întrebat de un tânăr dacă ar trebui să o ceară sau nu de soție pe femeia

pe care o iubea, dar care avea în mod egal calități și defecte, i-a dat următorul răspuns: „Orice vei face, vei regreta!” În cazul acesta, am judecat eu, dacă orice alegere implică și un regret, e preferabil să aleg acțiunea în locul inacțiunii, gândindu-mă că dacă stai pe loc, rămâi în urmă față de cei care merg înainte. Chiar și în direcția greșită? - a fost o întrebare pe care nu am avut inspirația să o analizez atunci. Însă cea mai corectă întrebare pe care trebuia să o pun în discuție în acel moment era aceea pe care tânărul nu i-a mai adresat-o Oracolului, din cauză că, așa cum era regula, nu mai avea dreptul la o a doua. Ar fi trebuit să mă întreb măcar pe mine însumi atunci, la începutul acestui drum aventuros: Nu cumva ar trebui să ne alegem calea (pe care oricum o vom regreta) în primul rând în funcție de CÂT DE MULT o vom face? E o întrebare la care viața mi-a dat, nu un răspuns, ci mult mai multe. Pe care vi le voi împărtăși cu viitoarea ocazie.

Dr. Dan GRIGORESCU
medic

Brașovenii vor schimba în bine soarta orașului!

Oștire recentă apărută în presa brașoveană spune că nici pentru Aeroport, nici pentru extinderea Spitalului Județean, nu vor fi trași bani din creditul de 5 milioane de lei contractat de la CEC încă din 2014. Cu alte cuvinte, aceste obiective extrem de necesare și dorite de toți brașovenii vor mai sta un an... suspendate.

După cum știți, eu am un cult al Brașovului. Este orașul în care m-am format și în care revin cu drag în fiecare lună. Brașovul, cu străzile sale, cu vechile sale case, cu Tâmpa care îl păzește, cu aerul său curat, cu oamenii săi de calitate este

un oraș al echilibrului. Dar conducătorii săi pare că nu au înțeles că pentru a conduce orașul, trebuie să merite cu adevărat acest lucru.

Din păcate, imaginea Brașovului, ca și a întregii țări, suferă din cauza dezinteresului și a corupției care macină instituțiile politice și administrative (citiți cu atenție raportul departamentului de stat al SUA, referitor la corupția din România). DNA îi aduce neîncetat în atenție pe corupți. Politicienii încătușați sau cercetați în prima pagină a ziarelor și se feresc de camerele de luat vederi. E adevărat, avem o satisfacție atunci

când privim la televizor cătușele celor care ne-au sfidat adesea. Dar v-ați gândit vreodată la imensele daune aduse nouă, fiecareia dintre noi, anii îndelungi în care am fost furați de acești indivizi care ne-au condus an după an?

Ei au furat de la noi! Pe lângă faptul că s-au îmbogățit nemeritat, prin mită și trafic de influență, ne-au distrus și imaginea. Imaginea proastă a României o fac mai ales liderii politici. DNA deschide dosar după dosar, iar tribunalele îi condamnă pe vinovați unul după altul. Anchetele de corupție parcă nu se mai termină. O încrengătură de mafioți a pus stăpânire pe România. Suntem în urmă la toate capitolele, de la autostrăzi, la căi ferate, de la educație, la sănătate. Ca medic și profesor, am scris de nenumărate ori despre nesfârșitele și neînceptele reforme din domeniul sănătății. Am scris despre exodul medicilor,

despre nepotism și interese în școlile medicale, despre politizarea sistemului de sănătate și abuzurile care decurg de aici. Am scris și voi mai scrie. Îmi asum cu toată responsabilitatea ca, pe lângă vindecarea oamenilor, să continui să lupt, cu mijloacele mele, pentru vindecarea sistemului și curățirea acestuia de toți virușii corupției.

Mai este puțin timp și vor avea loc alegerile locale. Societatea brașoveană va fi în fața unui examen important - să opteze pentru schimbare, sau să îi lase în continuare pe corupți să își vadă de interesele lor personale. Eu cred în schimbare. Dar voi???

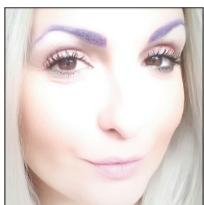
Dragi brașoveni, vă transmit gândurile mele bune o dată cu frumoasele sărbători pascale și închei spunând: bogăția unei comunități sunt oamenii. Brașovenii sunt cei care vor renaște Brașovul pe harta normalității. VENIȚI ȘI VOTAȚI SCHIMBAREA!!!

Prof. Dr. MSc. Alexandru Vlad Ciurea
Director Științific,
Șef Departament
de Neurochirurgie Spital
Sanador, București

Ei au furat de la noi! Pe lângă faptul că s-au îmbogățit nemeritat, prin mită și trafic de influență, ne-au distrus și imaginea. Imaginea proastă a României o fac mai ales liderii politici. DNA deschide dosar după dosar, iar tribunalele îi condamnă pe vinovați unul după altul. Anchetele de corupție parcă nu se mai termină. O încrengătură de mafioți a pus stăpânire pe România.

6 | FAPT DIVERS

Țeapă sau țepușă

Karla TITILEANU
decorator

Stiu că nu a fost niciodată o prioritate cultura urbei noastre, în agenda marilor. La fel de bine știu și că nu va fi niciodată, câtă vreme e mai ușor să faci orașul „frumos” cu 5 bănci și 7 flori. Asta se întâmplă când nu fructifici comunitatea de artiști profesioniști și mergi pe principiul „ie mulți, da’ proști” și „ce ne trebuie nouă artă?” Ei bine, iată că avem un muzeu de artă jalnic (un vox populi de acum câțiva ani a demonstrat că majoritatea brașovenilor nici măcar nu are habar unde se află) și câteva spații expoziționale unde mai poți vedea câte ceva de calitate. Dar în cazul în care vă întrebați de ce nu ajung și pe la noi opere de artă celebre și artiști contemporani care au un real

succes în lume, răsunsul e clar. N-au unde să expună!

Și revin la aspectul urbei, pentru că am discutat și de parcuri, și de mobilier urban și chiar și de toalete publice... unde sunt obiectele de artă care să înfrumusețeze parcurile, piațetele, intersecțiile? Îmi vine în minte doar hidoșenia neagră de la gară, țepușa montană la adăpostul căreia dormeau boschetarii pe vremuri. Mai sunt și altele? Dacă da, pesemne că sunt de o adevărată valoare de nu le țin minte.

Și știți că noi chiar avem sculptori? Și că încă trăiesc? Și sunt tineri? Și sunt apreciați și cunoscuți în lume? Unul dintre mulții artiști români recunoscuți și premiați evident pe planeta ne-România, este Adrian Lefter, câștigător al unui concurs important în China, unde le-a luat fața tuturor cu o sculptură gigant,

reprezentând un rinocer. Adrian este creatorul multor sculpturi de dimensiuni mari, care și-au găsit locul în diverse orașe, după ce artistul a fost contractat de către comunitate ca să realizeze astfel de obiecte de artă.

Și exemple sunt nenumărate. E

îndeajuns să faci o plimbare prin orașele care se respectă și vei întâlni o sumedenie de obiecte de artă gigant, care nu sunt doar cu rol decorativ. Atrag vizitatori, turiști, lumea face poze cu ele... Ceva marketing și promovare urbană. Știe cineva ce înseamnă?

Ce vinuri punem pe masa de Paște?

Sărbătorile pascale sunt cele mai importante sărbători creștine din an, iar celebrarea lor se face atât la nivel spiritual, cât și la cel culinar, toate pregătirile culminând cu masa tradițională în jurul căreia se adună întreaga familie. Se pregătesc bucate specifice: ouă roșii, drob, stufat de miel, friptură la tavă sau grătar de miel, sarmale, pască și cozonaci. Desigur, tradițiile pot varia de la zonă la zonă sau chiar din familie în familie, dar oricum ar fi, toate preparatele trebuiesc însoțite de vin. În funcție de ale-

calități și proprietăți: cele ușoare efervescente sau liniștite și reci la început, corpolente și roșii pentru felul principal și cele aromatizate la final. Masa de Paște urmează

acestea, noi recomandăm un spumant alb bine răcit sau o Plăvaie. Aromele fructate și florale ale celor două soiuri vor accentua explozia de gusturi proaspete de pe farfurie.

La felul principal, cum ar fi stufatul de miel, se servesc vinuri roșii ușoare care să evidențieze gustul cărnii, dar nu s-o eclipseze. Crama Gârboiu vă recomandă o Fetească Neagră din gama Bacanta. Pentru friptura de miel la tavă, spre exemplu, ar fi mai potrivit un vin robust care să echilibreze: Cabernet Sauvignon din gama Tectonic sau un Merlot maturat în barique din gama Bacanta, în funcție de preferințe. O alegere potrivită poate fi și un cupaj de Cabernet Sauvignon cu Merlot, așa cum este cel din gama

Epicentrum.

Cum este o masă festivă în România, sarmalele nu pot lipsi. Pentru ele, un soi autohton cum este Feteasca Neagră din gama Tectonic este asocierea ideală, dar oricare dintre vinurile roșii seci menționate anterior poate fi o continuare la fel de fericită.

Desertul din cozonac și pască se însoțește fericit cu vinuri ușoare cum ar fi un vin roze din gama Epicentrum, însă nu este o regulă dacă aveți la îndemână un Roze aromat sau chiar un Muscat Ottonel aromat.

Orice vin alegeți, după preferințele personale sau după recomandările noastre, vă dorim Paște fericit alături de cei dragi și mese bogate în povești de familie!

Eugen Telișcă, director național de vânzări Crama Gârboiu și degustător autorizat de vinuri al României

gerea vinului, masa poate fi o adevărată desfătare și o sărbătoare în sine.

Ordinea în care se servesc mâncărurile la orice masă, cu atât mai mult la una festivă, cu mai multe feluri ține de gradarea gusturilor și încep cu aperitive ușoare, proaspete, sărate, mai puțin condimentate, continuă cu feluri consistente și se încheie cu desert. De aceea, vinurile care însoțesc servirea preparatelor trebuie să aibă anumite

întocmai cursul clasic, deci putem să continuăm cu câteva recomandări concrete.

Deși la mesele festive românești prima băutură este de regulă o țărâie tradițională (țuică, palincă etc), cei care nu obișnuiesc să consume alcool tare, pot începe asocierea aperitivului cu un vin spumant alb sec care să însoțească prospețimea preparatelor de primăvară: ouă, brânzeturi, legume de sezon, drob de miel. Pentru

Crestăturile lui Cramariuc

Tudor ARTENIE

Zi însorită, sâmbătă, de Sf. Gheorghe. Parcarea de la Muzeul Țăranului Român e plină, strada îngustă a Monetăriei se îngustează și mai mult din cauza mașinilor lipite de trotuar.

Curtea muzeului aduce a iarmaroc. Meșteri populari din toate părțile țin pe tarabe straie populare, ii, covoare, chimire, găvane olteneste de lemn, opinci, străchini de la Horezu, troițe făcute în Bucovina, ulcioare de la Corund. În dreapta, cum intri pe poarta de fier, un cuplu din Odorheiu Secuiesc te îmbie la taraba cu figurine colorate de turtă dulce. Tot în dreapta, pe iarbă, turla scundă a bisericii de lemn ține soarele departe de mulțimea care freamătă, pipăie, admiră și cumpără.

Târgul continuă în curtea interioară a muzeului, între clădiri. În spate, umbrite de câteva pânze de cort de grădină, lemnele lucrate de Florin Cramariuc. Meșter în crestături. În costum popular alb, cu chimir negru, cu barba și părul albe, bucovineanul vânjos se târguie zâmbind cu un bărbat și o femeie pe chipurile cărora se citește uimirea. Au vrut să cumpere o măsuță de lemn făcută dintr-un butoiăș vechi și trei scaunele cu trei picioare, dar nu aveau destui bani la ei. Meșterul le-a dat marfa și le-a zis să îi dea cât au, restul să-i trimită prin poștă. Oamenii au rămas interziși. Păi, și unde plătim? Semeț, nea Florin le-a dat o carte de vizită. Mă sunați și vă dau oficiul poștal, a zis. Îi râdeau ochii. Păi cum, aveți încredere? Cum să n-am, s-a mirat meșterul.

Mă știu cu meșterul Florin Cramariuc de ceva vreme. Renumit, chiar și Ceaușescu trimitea după el când avea să se laude la străini. Odată, i-au dat ordin cei de la partid să adune meșterii din Bucovina și să-i aducă la o expoziție la București. A umplut un autobuz cu meșteri populari, dar unul dintre ei era la câmp, mai avea două rânduri de prășit la porumb. N-a vrut să plece până nu termină. Nea Florin s-a dat jos din autobuz și s-a pus la treabă, ca să termine mai repede.

Acum a plecat să-i ajute pe cei

doi să care butoiășul și scaunele. Femeia nu contenea să se mire. Așa e la noi, doamnă – intră în vorbă Iulian Mihalache, meșter de covoare din Neamț. Cuvântul e cuvânt – zice și nea Florin, cântărindu-i parcă prin ochii strănși de soare.

Stăm de vorbă în jurul unei lăzi de zestre. Miroase a lemn. Povestim despre Fântâna Albă și despre Lunca Prutului, două locuri sacre pentru români, unde bucovinenii rămași peste graniță atunci când s-a pierdut Nordul Bucovinei, încolonați să vină acasă, cu preoții în frunte și cu praporii de la biserică, au fost secerăți de mitralierele sovietice. Am făcut un documentar acolo acum vreo douăzeci de ani și am găsit și câțiva supraviețuitori. Erau copii atunci, părinții împușcați au căzut peste ei, iar ei au scăpat. Le spun meșterilor că am învățat un cântec acolo, un cântec interpretat de un cor bărbătesc, copii, tineri, bărbați de

vârstă mijlocie sau bătrâni, așezați în cerc într-o biserică dintr-un sat: „Când era să moară Ștefan / Multă jale-a fost în țară / Și la patul lui de moarte / Toți boierii se-adunară”. Meșterul știe cântecul. Se îndreaptă și își semețește barba și cântă cu mine: „Plânge dealul, plânge valea / Plâng pădurile bătrâne / Și poporul hohotește / Cui ne lași pe noi, stăpâne?”. Apoi, cu voce gravă și tare, de se uită lumea la noi: „Eu vă las în grija mare / A lui Dumnezeu cel Sfânt / Să stați strajă la hotare / Să păziți acest pământ”.

Da' ia să îți zic eu un cântec despre satele din sudul Basarabiei, zice Cramariuc. Și începe, aproape șoptit: „Sate, sate împușcate / Fără orișice zakon / Chiar din sfânta libertate / Au făcut un poligon // Și au tras în ei cu tunul / Peste-al bunilor mormânt / Câte două, câte unul / Sate care nu mai sunt”. Îl întreb cine a scris versurile. Din popor, zice, din popor. C-așa au făcut, au tras cu tunul și au șters satele românești.

Iad a fost pe-acolo, spun eu. Iad a fost și aici, zice el. Eu l-am văzut, iadul, la Revoluție. Venisem la Televiziune. Și era acolo un militar, un copil, fără șireturi și fără centură și care se tânguia: ce-am făcut, ce-am făcut? Ucisese pe colegul lui, care dormea în patul de deasupra. Venise cu plutonul și au trimis pe unii într-o parte, pe alții în altă parte. Și le-au dat ordin să tragă fără somație în teroriști și

Stăm de vorbă în jurul unei lăzi de zestre. Miroase a lemn. Povestim despre Fântâna Albă și despre Lunca Prutului, două locuri sacre pentru români, unde bucovinenii rămași peste graniță atunci când s-a pierdut Nordul Bucovinei, încolonați să vină acasă, cu preoții în frunte și cu praporii de la biserică, au fost secerăți de mitralierele sovietice. Am făcut un documentar acolo acum vreo douăzeci de ani și am găsit și câțiva supraviețuitori.

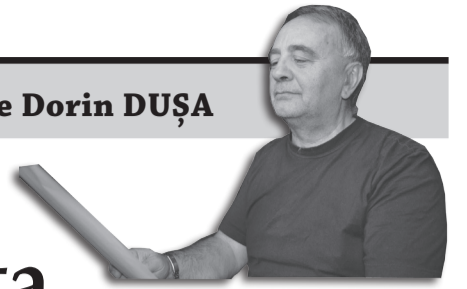

le-au mai spus că sunt îmbrăcați în uniforme militare, ca ei. Și l-a împușcat. Și am scos o bucată de slănină și aveam o sticlă de țuică bătrână la mine și l-am hrănit și i-am dat să bea ca să se mai aline. Acela a fost iad, zice meșterul. A venit mai apoi o mașină cu pâini mari, din Maramureș, și stătea copilul în noroi și ținea o pâine în

brațe. Și când pupa pâinea, când pupa noroiul...

Curtea muzeului și tarabele și oamenii se-adună deodată la umbra troițelor mici de lemn cioplite de meșterul cu barba albă care a alinat în iad sufletul chinuit al unui copil în uni-formă.

Articol preluat din ziarul România Liberă

POLO

Sportul Studentesc Corona va înfrunta Steaua, în semifinalele Superligii Naționale

S-a încheiat sezonul regulat al Superligii Naționale de polo. Sportul Studentesc Corona, echipa adoptată de Brașov pentru meciurile de acasă, a încheiat prima parte a campionatului, odată cu disputarea, la București, a ultimelor două meciuri derby cu Dinamo, contracandidata la ultimul loc pe podium. Cele două echipe și-au împărțit victoriile, 7-5, pentru Dinamo, respectiv, 11-10, după un meci splendid, poate cel mai bun din actuala ediție a campionatului, pentru Sportul Studentesc Corona. Cea de-a doua partidă a fost palpitantă ca desfășurare a scorului, cu goluri spectaculoase. Sportul Studentesc Corona și-a asigurat victoria în ultimul „sfert”, iar golul care a parafat succesul a fost marcat de golgheterul Vlad Georgescu, el înscriind 4 goluri în acest meci. Celialți marcatori ai

Sportului Studentesc Corona, în meciul câștigat cu Dinamo, au fost: Martin Kolaik 4, Adrian Stan 2, Nicolae Oanță 1. Chiar

dacă a terminat sezonul regulat la egalitate de puncte cu Dinamo, 53, Sportul Studentesc Corona va aborda play-off-ul de pe locul 4, datorită golaverajului inferior „alb-roșilor”. Clasamentul la vârf al sezonului regulat: 1. Steaua 75 puncte, 2. CSM Digi Oradea 75 p, 3. Dinamo, 53 p, 4. Sportul Studentesc Corona 53 p. Echipa Steaua mai are de jucat două meciuri cu Rapid și, în mod normal, va ocupa primul loc la finalul sezonului regulat, astfel că în semifinalele Superligii Naționale

de polo, vor avea loc următoarele partide: Steaua – Sportul Studentesc și CSM Digi Oradea – Dinamo, ambele meciuri urmând să se dispute după sistemul „cel mai bun din trei”. Ținând cont de loturile echipelor și de valoarea arătată în acest sezon se profilează finala mare, între Steaua și CSM Digi Oradea, iar finala mică s-ar putea disputa, la fel ca și anul trecut, între Sportul Studentesc Corona și Dinamo. Așadar, spectatorii vor putea urmări din nou, la Bazinul Olimpic Brașov, meciuri

de polo de calitate, disputate la cel mai înalt nivel.

Poloul românesc nu va fi reprezentat la Rio

Oglindă a campionatului nostru, pigmentat cu destui străini, echipa națională nu a reușit calificarea pentru JO de la Rio. Poloștii noștri au avut o evoluție oscilantă la turneul de calificare de la Trieste, astfel încât l-au încheiat pe locul 7, departe de primele patru poziții, care asigură accesul la meciurile turneului olimpic. Poloștii tricolori au încheiat turneul de calificare cu o victorie: 10-9 (3-2, 2-2, 3-1, 2-4) cu Germania, insuficient însă pentru calificarea la Olimpiadă. Cu acest succes, România s-a clasat pe locul 7 din 12 participante, dar numai primele patru clasate. Alături de Italia, s-au mai calificat la Jocurile Olimpice în urma turneului de la Trieste echipele Ungariei, Franței și Spaniei. Echipa României a participat la nouă ediții ale Jocurilor Olimpice, cea mai recentă fiind Londra, în 2012. Cel mai bun rezultat al tricolorilor a fost un loc patru, în 1976. Situația este oarecum jenantă, din moment ce la Olimpiada de la Rio de Janeiro, din Brazilia, România s-a calificat cu un singur sport de echipă: naționala feminină de handbal!

Ținând cont de loturile echipelor și de valoarea arătată în acest sezon se profilează finala mare, între Steaua și CSM Digi Oradea, iar finala mică s-ar putea disputa, la fel ca și anul trecut, între Sportul Studentesc Corona și Dinamo. Așadar, spectatorii vor putea urmări din nou, la Bazinul Olimpic Brașov, meciuri de polo de calitate, disputate la cel mai înalt nivel.

HANDBAL

Handbalistele de la Corona, medaliat pentru a treia oară

Echipa de handbal Corona Brașov a câștigat, medalia de bronz în Liga Națională, sezonul 2015-2016, după ce a învins cu scorul de 29-21 (16-17), în meciul jucat în deplasare, cu HC Zalău. A fost pentru al treilea an consecutiv, când echipa pregătită de Bogdan Burcea și Dumitru Berbec se clasează pe treapta a treia a podiumului de premiere.

La finalul ediției 2015-2016, antrenorul principal, Bogdan

Burcea a declarat că este mândru de echipă și că jucătoarele meritau aceste medalii, după sezonul extrem de disputat de care au avut parte: „A fost un an în care am avut parte și de bune dar și de mai puțin bune. Țin să îmi felicit echipa pentru acest ultim meci de campionat în care fetele au luptat din primul până în ultimul minut, pentru a avea bronzul pe care, fără doar și poate, îl merită. Sunt niște medalii muncite, pentru că numai noi știm prin câte

am trecut, cu multe accidentări care au făcut ca unele meciuri să fie și mai grele, dar iată că totul a trecut, iar acum, la final, pentru al treilea an consecutiv, echipa termină cu medalii. Sunt mândru de ele pentru că știu cu ce efort au ajuns să termine pe podium. În meciul de la Zalău, vreau să evidențiez în primul rând echipa, pentru că în acest fel am reușit să câștigăm acest joc. A fost un meci cu adevărat nebun, dar fetele au crezut în șansa pe care o au și au reușit să câștige. A fost un meci greu, așa cum a fost tot sezonul acesta pentru noi, dar suntem cu toții fericiți că l-am încheiat cu bine. Sperăm ca să continuăm tradiția participărilor cu succes în cupele europene și, în toamnă să începem un parcurs european, cu rezultate superioare acestui an”. Cu această clasare pe podiumul campionatului, Corona Brașov va juca și în sezonul viitor, într-o cupă europeană. În sezonul european 2015-2016, Corona Brașov a ajuns până în semifinalele Cupei EHF. De remarcat că la capătul acestui sezon, echipa brașoveană a dat golgheterul Ligii Naționale, în persoana Cristinei Zamfir.

O istorie încărcată de medalii

Rulmentul, ulterior Corona Brașov, a adunat, 54 de ani în divizia națională, primul meci jucându-l pe 8 septembrie 1963 cu formația Confecția București, scor 12-9. Brașovencele au lipsit cinci ediții din prima divizie, atunci când au evoluat în eșalonul secund. Echipa de la poalele Timpei a

susținut peste 1.300 de meciuri în eșalonul de elită al handbalului feminin românesc, înregistrând peste 700 de victorii. Rulmentul a cucerit două titluri de campioană națională, în 1981 și în 2006, și a mai ocupat de cinci ori locul secund, de șase ori a fost pe locul III, de șapte ori pe locul IV, de patru ori pe locul V și de șapte ori pe locul VI.

CSM Făgăraș reface tradiția meleagurilor brașovene

Vremurile când Brașovul avea echipe în primul eșalon al handbalului masculin românesc, au trecut de mult... Acum, Făgărașul reface tradiția meleagurilor brașovene, în sportul cu mingea la semicerc, la băieți. Este vorba despre CSM Făgăraș, echipă care a dominat cu autoritate seria B a Diviziei A și a obținut matematic promovarea, cu trei etape înainte de încheierea campionatului. Echipa făgărășeană și-a câștigat dreptul de a evolua pe „prima scenă”, după meciul câștigat în fața contracandidatei CSM Satu Mare, cu 32-24 (14-13) și și-a mărit avansul în fruntea clasamentului, la 11 puncte (54, față de 43, câte are acum echipa din Satu Mare).

Europa celui de-al patrulea Reich

România este o „democrație“ de tip dictatură sud-americană în Europa celui de-al patrulea Reich. Un „Reich“ de tip nou, transfrontalier și corporatist. În decembrie 1989 ne-am bucurat că dictatorul nu mai este, că am scăpat de opresiune și de o societate închisă controlată de Securitatea Statului și anume acea aripă a securității care se ocupa de poliție politică, așa să fie oare? Ei bine, nu prea este așa. Personal am prins și perioada de dinainte și vreau să vă spun că senzația de apăsare, oprinare și intimidare care există acum, pe vremea aceea până în 1989 nu era nici măcar pe sfert. Dacă înainte se vorbea de securitate în șoaptă, se vorbea la ureche pe la cozi sau se mai zicea câte un banc politic la petrecerile de apartament, iar pe securității care veneau să te ridice și să te ancheteze nu i-a văzut aproape nimeni, ei bine, acum 100% din populație știe că poate fi ridicată și de către cine. Dimpotrivă acum se face propagandă oficială că dacă nu stai pe curu' tău ești luat de acasă, de către mascați! Este un adevărat program – aparent insesizabil – dar e un adevărat plan de marketing pentru a induce, frica, ascultarea și un anume sentiment de teroare mută, în populație și în sufletul fiecărui om. Un plan de marketing foarte bine pus la punct în care este folosită presa, instituțiile statului, ONG-uri, se apelează la anularea personalității prin tot felul de programe școlare, spre exemplu încercarea de a scoate istoria din școli – un tânăr fără sentimentul propriei istorii este ca o geamandură fără ancoră, la discreția manipulatorilor – se apelează la zdrobirea psihologică a fiecărei generații pentru a induce și instaura obediența de masă. Și anume copiilor le-au distrus programa școlară, adolescenții sunt canalizați către sex de orice fel și în orice mod, tinerii ori sunt șomeri și debusolați ori sunt încartiruiți în multinaționale și corporații unde sunt storși ca niște lămâi pe salarii mizere (sau salarii ce nu

corespund nivelului de muncă și umilință, în pofida faptului că valoric sunt peste medie), pensionarilor le-au taiat din pensii și le sunt „promise“ alte privațiuni, iar pe acest fond este ușor să instaurezi o tulburare generală, o falsă senzație de siguranță și o stare de temere generală la modul: „vezi-ți de treabă că vin mascații!“ Nu ați observat, mă adresez celor mai în vârstă, nu ați observat faptul că se vorbește des-

prin Bronx, Gerry Indiana, New Jersey, să participe la raiduri armate împotriva carturilor din Mexic Tijuana și Huarez, păi nu? Când or începe să vâjâie gloanțele or să vrea înapoi, să meargă câte 30 să aresteze babe și să meargă câte 20 după Oprescu-copt de diabet). Dar nu acesta este subiectul articolului – însa nu mă puteam abține, aș face o pagină de facebook pentru a milita în favoarea acestui schimb de expe-

niște roboței imbecili care fac doar ce li se spune și fac rău. Nu spun că cei vinovați trebuie să fie liberi dar mai bine ar fi să li se ia averile iar în altă ordine de idei multe din faptele pentru care răcnesc televizoarele și ni se prezintă cohorte de mascați precum legiunile lui Nero, multe din aceste fapte sunt neprobate clar, iar unele dintre ele peste ocean poartă denumirea de „lobby“ și dacă acest melanj îl sezonăm cu sintagma „suspiciune rezonabilă“, permiteți-mi eu cetățean român să nu mă mai simt în siguranță. Mai mult sunt și sub un asediu militar NATO-UE-SUA. Zilnic în țara mea vin tancuri, blindate, trupe, avioane militare, rachete, o putere de foc care ar rade Bucureștiul literalmente cred că în 40 de minute. De ce? Să ne apere de comuniști! Aștia ne cred cretini pe toți? Mai mult, au reușit să inducă psihoza „ascultărilor“, care în mare parte nu e chiar psihoză este chiar un fenomen real, iar acum obediența roboțel prim-ministru tehnocrat Ciolos, vrea să desființeze cartelele telefonice care sunt la liber și să le introducă pe cele cu buletin. Vezi-Doamne s-au folosit cartele anonime românești în atentatele din Bruxelles, Paris și Londra. Nu cred! Dacă era așa, ar fi dat un comunicat oficial astfel: „În ziua cutare, la ora cutare, în zona din Paris cutare pe cartelele de proveniență românească din rețeaua de telefonie xxxxx cartele cu codul PUK yyyxxxabc s-a purtat următoarea conversație: <... ..>. Nu a zis așa, deci nu a fost așa, se folosește de pretext ca să mai anuleze o libertate cetățenească. Ce mă sperie este că deja obediența combinată cu stupizenia funcționează, am auzit în autobuz: „Auzi domnule, teroriștii au folosit cartele românești!“ Și mai vad pe facebook, activiști isterici, intenționat voi vorbi agramat: „Toți politicienii este hoți, bogății este răi, săracii este buni, politicienii să moară ca săracii e buni și tehnocrații e cu noi că e curați că vin din mediu de la servicii

și nu e bogății răi! Și nu fumează!“ Ce să zic, „ghinion“ nu-i așa? Boilor ce sunteți! Vorba lui Țuțea: „Când văd cirezile de imbecili, singurătatea devine suportabilă.“ Mai departe, de ce spun „Europa celui de-al Patrulea Reich?“, păi nu Germania este soarele Europei Comune? Și nu este impus totul prin forță și prin teroare? Teroarea de a-ți pierde statutul de european, teroarea de a-ți pierde libera circulație, teroarea de a-ți pierde locul în multinațională, teroarea de dobânzile uriașe impuse de FMI, vânzarea de valori românești cu forța și sub șantajul celor de mai sus către corporații multinaționale în care categoric există acționari germani și austrieci, distrugerea pădurilor Românești pentru ca stăpânii celui de-al patrulea Reich să aibă mobile din „lemn-natur“? Și nu numai atât, dacă este cazul de la manipulare și șantaj se trece la baston, șoc electric, gaze lacrimogene și pat de Kalașnikov în ceafă. Vă dau exemplu concret: aceiași mascați de mai sus au bătut și terorizat luni de zile oameni simpli, copii și babe din localitatea Pungești și pentru ce? Pentru că nu vroiau ca în curtea lor, pe proprietatea lor, pe terenul lor să fie montate sonde de fracturare. Erau noaptea scoși din case, jandarmii intrau în case și în curți fără mandate deschizând ușile și porțile cu bocancul exact ca naștii în Varșovia sau ca și komisarii ruși în anii 50, scoteau oamenii afară în câmp îi țineau în careu până dimineața făceau putere de căutare pentru cei ce nu răspundeau la apel iar obraznicii luau bătaie cu bocancul și șocul electric. Zona Pungești era înconjurată cu trupe și nu se putea intra în zonă decât după 3 filtre militarizate. Toate pentru ce? Pentru că oamenii aceia nu vroiau sonde de fracturare în curțile și pe pământurile lor, proprietatea lor privată, ei bine ghinion: Stăpânii celui de-al Patrulea Reich le vroiau!

Pa Ceanga

Dacă înainte se vorbea de securitate în șoaptă, se vorbea la ureche pe la cozi sau se mai zicea câte un banc politic la petrecerile de apartament, iar pe securității care veneau să te ridice și să te ancheteze nu i-a văzut aproape nimeni, ei bine, acum 100% din populație știe că poate fi ridicată și de către cine. Dimpotrivă acum se face propagandă oficială că dacă nu stai pe curu' tău ești luat de acasă, de către mascați! Este un adevărat program – aparent insesizabil – dar e un adevărat plan de marketing pentru a induce, frica, ascultarea și un anume sentiment de teroare mută, în populație și în sufletul fiecărui om.

pre DNA și mascați așa cum se vorbea înainte de Securitate și „duba neagră“ sau „duba“? („neagră“ până în 1969-1970, după care devenise albastră cu girofar sau albastru cu dungă albă și cu girofar). Oamenii cuminiți spuneau: „Vezi-ți de treabă că te ia Secu' la ochi și vine duba după tine într-o dimineată!“ Acuma cum se zice? „Vezi poate-ajungi în vizorul DNA și te iau mascații!“ Problema este că atunci duba venea foarte rar spre deloc și astea erau mai mult discuții, acum suntem bombardați pe toate canalele despre vitejia aprigă a DNA-ului iar mascații ridică – în „buchete“ de câte 25-30 de mascați, ridică: moși, babe, femei, bolnavi de diabet etc, etc (am mai spus, dacă tot suntem prieteni cu americanii aș vrea ca mascații români să facă un schimb de experiență să meargă să ridice interlopi de „gang-uri“ de

riență, poate are FBI-ul DEA-ul nevoie de ajutorul mascaților-televizoriști, păi nu? De ce spun că ne îndreptăm cu pași mari spre o dictatură? Practic deja suntem într-o dictatură, o dictatură a procurorilor sprijiniți de o parte din serviciile secrete și a „brațului armat“ al Ministerului de Interne: SPIR și DIAS adică: mascații. Vă dovedesc acum: România ca și aparat de stat este practic demontată de DNA, oameni politici, parlamentari, primari, funcționari publici, oameni de afaceri, oameni de rând care la un moment dat într-un fel sau altul se aflau în diferite conjuncturi, fac coadă la pușcării, în timp ce iobagul își face cruci pentru ora de religie și se bucură la „România au talent“ și la „Mireasă pentru fiul meu“ și „Ferma vedetelor“. Ce au făcut? Au ras o clasă politică și au înlocuit-o cu tehnocrați care nu sunt decât

Micuții poeți ai Cristianului pe urmele lui Ioan Ursan

Ne-am gândit să organizăm un concurs literar pentru copiii din comună, un prilej minunat de a descoperi mici talente și, în același timp, de a readuce în memoria comunității imaginea lui Ioan Ursan, un mare iubitor de copii a cărui primă carte publicată s-a numit chiar „Poezii pentru copii“.

Cristianul a avut parte, la sfârșitul săptămânii trecute, de un eveniment unic și emoționant, micuțele talente literare ale comunei, aducând un omagiu celui care a fost Ioan Ursan, poet, publicist și jurnalist, sau, așa cum singur îi plăcea să se intituleze, „poetul fărăn din Cristian“. Organizat de Filiala ALDE Cristian și Asociația Ecologiștilor din România, Concursul de Creație Literară „Ioan Ursan“ s-a bucurat de un real interes în rândul copiilor din Cristian invitați să ia parte la prima ediție, zeci de poezii și lucrări literare fiind jurizate și premiate. „Am dorit să aducem un omagiu poetului și jurnalistului

cristolovean, Ioan Ursan, un om de o frumusețe sufletească extraordinară, un poet sensibil și un jurnalist de mare valoare. Astfel că ne-am gândit să organizăm un concurs literar pentru copiii din comună, un prilej minunat de a descoperi mici talente și, în același timp, de a readuce în memoria comunității imaginea lui Ioan Ursan, un mare iubitor de copii a cărui primă carte publicată s-a numit chiar „Poezii pentru copii“. Am descoperit cu uimire și mare plăcere că micuții din Cristian sunt extrem de talentați, câteva din poeziile și lucrările înscrise de aceștia în concurs având darul de a ne emoționa până la lacrimi. Ne dorim ca pe viitor să

investim și mai mult în educația și formarea copiilor din Cristian și vom face tot posibilul pentru a crea cele mai bune condiții pentru ca micuții noștri să se dezvolte frumos și armonios, încercând de fiecare dată să găsim prilejuri de a-i stimula și recompensa atât pentru rezultatele școlare, cât și pentru veștile literare sau sportive. Suntem extrem de mândri și de bucușori că am putut să oferim această ocazie tuturor copiilor din comună și promitem că acest concurs va deveni o constantă culturală a Cristianului și, de ce nu, poate pe viitor vom reuși să îl transformăm într-o competiție națională“, a declarat Elena Anuțoiu, președinta

Filialei ALDE Cristian și organizatoarea concursului. Decernarea premiilor și diplomelor s-a desfășurat în Sala Festivă a Bisericii Nr. 2 din Cristian, fiecare dintre participanți fiind recompensați de către organizatori cu premii în bani și diplome, momentul fiind urmat de o slujbă de pomenire la mormântul lui Ioan Ursan, aflat în cimitirul Bisericii. Și pentru că auditoriul a fost realment fermecat de lucrările micuților, aceștia au fost invitați să recite din nou poeziile a doua zi, imediat după slujba de Florii, de data aceasta în fața a peste 400 de persoane, care au rămas impresionate de talentul copiilor din Cristian.

Vasile Pop, primarul care a început reforma comunei Drăguș

Scrisoarea care a marcat, în anul 1990, despărțirea inginerului agronom Vasile Pop de cooperativa agricolă din Drăguș îi solicita acestuia restituirea bicicletei pe care a folosit-o ca și președinte al cooperativei a fost definitorie pentru evoluția lucrurilor din Drăguș. Supărați că agronomul dorea în continuare lucrarea pământului în tarlale mari, ca formă eficientă de agricultură modernă, cooperatorii din Drăguș nu au înțeles decât mult prea târziu că Vasile Pop avusese dreptate. El le-a spus în 1990 într-o adunare generală, dar nimeni nu a avut urechi să audă: „Fiecare își va primi pământul înapoi, va primi titlul de proprietate, dar nu lichidăm cooperativa. Vom lucra pe adevărate principii cooperatiste, ca în Occident. Nu-i păcat să distrugem livada, căpșunăria, atelierile și magazia, sectorul zootehnic?” Aprinși de furia distrugerii, câțiva localnici, în frunte cu Spiridon Fogoroș, strigau din răspuneri: „Să lichidăm tot, să nu mai rămână piatră pe piatră!” Și așa s-a făcut. Au trecut anii și în 2004, cuprinși de remușcări, drăgușenii au venit la Vasile Pop și i-au cerut imperativ să candideze la primărie.

– **Domnule Vasile Pop, care credeți că sunt cele mai condamnabile acțiuni ale clasei politice românești, în frunte cu cei care încă ne conduc astăzi?**

– Cea mai tristă este lichidarea CAP-urilor, în loc de transformarea lor în cooperative capitaliste de proprietari. Pe aceeași treaptă se situează întârzierea privatizării industriei, până în momentul în care combinatele și uzinele, înglobate în datorii, nu au mai valorat doi bani. Atunci au găsit pe cale să le vândă. Așa a ajuns economia românească post-revoluționară; un fel de baltă în care nu s-au scaldat bivoli, ci au pescuit „pescuitorii în ape tulburi”.

– **Ați fost primar al Drăgușului în perioada 2004-2008. Mulți se laudă acum cu realizări în Drăguș. Care este adevărul?**

– Am spus aceste lucruri și în cartea mea „Și eu am fost primar” scrisă în anul 2009. Am găsit un dezastru la primărie la preluarea funcției în anul 2004. Un roman întreg se poate scrie despre

modul în care a fost jefuit patrimoniul Drăgușului prin vânzarea brutăriei satului către o persoană privată, fără licitație și sub preț, despre lichidarea fostului CAP Drăguș, defrișarea și valorificarea ilegală a pădurii de pe o suprafață de 292 ha.

Țin minte că în momentul în care am preluat funcția de primar nu aveam mobilier, nu aveam telefon și nici pe cineva să mă ajute, să mă sprijine. Șapte din consilierii s-au unit cu fostul primar Sofonea pentru că erau beneficiarii privatizărilor ilegale. Printre ei și Cleonic Sucaciu, fratele primarului Gheorghe Sucaciu. Au urmărit un singur scop – demisia mea. După 4 ani de mandat, în perioada 2004-2008, să vă prezint ce am reușit să realizez, cu toate împotrivirile consilierilor demascați de mine și care s-au înfruptat din bunul satului fără să dea socoteală: am oprit tăierile abuzive și am împădurit 40 de ha de teren cu pădure, am realizat trotuare pe toate străzile Drăgușului, am înnoit, aducându-le la standarde moderne: căminul cultural, școala generală, primăria, sala de sport, grădinița, dispensarul uman, sediul poliției, terenul de sport, am introdus acțiunea de strângere săptămânală a gunoaielor, am construit piața agroalimentară a Drăgușului, am refăcut Muzeul etnografic al Drăgușului și punctul muzeistic „Ion Codru Drăgușanu”, au fost editate 3 cărți care s-au adăugat celor scrise despre Drăguș, îmbogățind zestrea „Satului ce a născut o bibliotecă”: „Drăguș - imaginile unui sat românesc”,

„Întâlnire în destin I.C.Drăgușanu – Octavian Paler” și „Drăguș, un sat românesc-folclorul literar local între tradiție și inovație”. Am susținut activitatea ansamblului folcloric și a corului de femei. Dacă nu făceam aceste lucruri, astăzi Gheorghe Sucaciu nu ar mai fi avut cu ce să se laude peste tot că este artizanul satului cultural Drăguș. Anual a fost organizată Ziua Culturii Drăgușului, cu lansări de cărți, omagierea scriitorului Ion Codru Drăgușanu, a profesorului universitar Dimitrie Gusti.

– **Vă întrerup puțin. Mi-ați spus, înainte de începe interviul nostru, că a existat un moment tensionat, dar și penibil, legat de prima ediție a Zilei Culturii Drăgușului, în anul 2005.**

– Da, aveți dreptate. În ședința Consiliului Local Drăguș din 14 iulie 2005, consilierii nu au aprobat proiectul de hotărâre privind organizarea sărbătorii culturii drăgușene. Consilierii și-au justificat atunci votul prin incompetența lor: „Zilele culturale ale Drăgușului este o activitate amplă și nu suntem pregătiți. Prin urmare ea trebuie amânată. Și aceasta în condițiile în care mai aveam o lună pentru organizare, timp suficient. Dar au făcut-o numai să mă blocheze în acțiunile mele. Îmi aduc aminte că cel mai vehement a fost Cleonic Sucaciu, fratele lui Gheorghe Sucaciu. Și acum Gheorghe Sucaciu se laudă cu meritele sale despre satul cultural Drăguș.

– **Hai deți să revenim la realizări. Actualul, sau mai bine zis, fostul primar Gheorghe Sucaciu se laudă cu proiectul finanțat din fonduri europene cu privire la canalizarea localității Drăguș, la modernizarea rețelei stradale, proiect finanțat prin măsura 322 a PNDR în exercițiul financiar 2007-2013. Care este realitatea?**

– Mă faceți să râd. Acest lucru îl știu și mă doare când discutăm despre acest subiect. În anul 2007 am început demersurile cu privire la documentația tehnică necesară

intocmirii dosarului de finanțare pentru realizarea canalizării în Drăguș și modernizarea rețelei de străzi din localitate. S-a întârziat foarte mult cu lansarea sesiunii de depunere a proiectelor pe măsura 322 au fost publicate o mulțime de ghiduri ale solicitantului. Faptul că au fost tot felul de amânări nu mi-a permis să depun proiectul spre finanțare, așa că l-am lăsat pe masa primarului nou să îl depună. În același timp am lăsat întocmite și achitate proiectul tehnic pentru construcția unui pod peste râul Drăgușel și 9 podețe pe drumurile de hotar, proiectul tehnic pentru reabilitarea sistemului de iluminat, proiectul tehnic pentru reabilitarea drumului DC 76, Olteț-Drăguș-Mănăstirea Sâmbăta de Sus, proiectul tehnic pentru construire casă tradițională de Drăguș, pentru muzeu și casă memorială Ion Codru Drăgușanu. La momentul predării mandatului reabilitarea sistemului de alimentare cu apă era executată pe o jumătate din Drăguș. Tot în mandatul meu de primar terenurile primăriei cu potențial turistic au fost împărțite gratuit drăgușenilor pentru a fi valorificate de fiecare familie.

– **Vedem acum în campania pe care Gheorghe Sucaciu și-o face pentru primăria Făgăraș că se laudă cu titlurile Drăgușului de sat cultural la României. Cum comentați acest lucru?**

– Vă spuneam acum câteva momente că fără o temelie bine făcută de pe vremea când am fost primar, acum domnul Sucaciu nu avea cu ce să se laude. Eu am decis în anul 2008 să nu mai candidez pentru că deja eram dezgustat de politica făcută de anumite persoane din Drăguș, persoane care

nu și-au urmărit decât propriul interes, fără a-i interesa comunitatea. Am o familie frumoasă de care sunt mândru, am în spatele meu realizări cu care nu îmi este rușine. Din familia mea și din viața mea a făcut și face parte și Drăgușul. Este ca și un copil al meu, pe care îl iubesc mereu cu aceeași patimă. Dar nu putea să nu mă doară atunci când, la inaugurarea rețelei de canalizare și a străzilor refăcute, proiect început de mine și dus până la faza de dosar de finanțare, nu am fost invitat nici măcar la tăierea panglicii. Toate realizările de după 2008 au fost posibile datorită unei temelii construite în perioada 2004-2008. Ar fi corect să nu ne mai punem lauri nemeritați pe cap sau măcar să avem demnitatea și să recunoaștem meritul fiecăruia. Nu sunt un individ ahtiat după laude sau aplauze, dar consider că meritul pentru realizările culturale ale Drăgușului îl au doar drăgușenii, pentru sufletul lor și dorința lor de a duce tradiția Drăgușului peste ani. Eu și domnul Sucaciu nu ne-am făcut decât datoria noastră de primari, nu cred că ar trebui să ne scoatem pieptul așa mult în față. Era în fișa postului nostru și nimic mai mult. Cred că este cazul la mai multă decență!

– **Vă mulțumim domnule primar și vă dorim putere de muncă mai departe.**

– Mulțumesc și dați-mi voie să le urez tuturor cititorilor ziarului dumneavoastră să aibă un Paști fericit și cu liniște în suflet. Iar făgărășenilor le doresc să cugete bine atunci când vor vota pentru că de multe ori la cuibul smeritului locuiește fățarnicul.

Vali BEJAN

Cea mai tristă este lichidarea CAP-urilor, în loc de transformarea lor în cooperative capitaliste de proprietari. Pe aceeași treaptă se situează întârzierea privatizării industriei, până în momentul în care combinatele și uzinele, înglobate în datorii, nu au mai valorat doi bani. Atunci au găsit pe cale să le vândă. Așa a ajuns economia românească post-revoluționară; un fel de baltă în care nu s-au scaldat bivoli, ci au pescuit „pescuitorii în ape tulburi”.

Jetul acrișor i-a zguduit cerul gurii

Anul este 1994, ziarul este Observatorul, locul este Brașov. La redacția din piața Sfatului apare Horia Tabacu. Vine de la Ziua, București, omu de la capitală care știe cu presa nu ca noi, provincialii cu nasu băgat în cur. E degajat, voce găjăită, e tovarăș cu Sorin Roșca Stănescu, Nistorescu, Cristoiu, tăticii puiului născut viu dintr-o găină cu facultatea terminată la Harvard. Ne uităm la el cu gurile căscate. Nu la pui, la domnul Horia. El ne explică-degajat-că habar nu avem să scriem și preia frăiele ziarului pe care se hotărăște să-l transforme într-o poveste de succes. Dar în România, povestea de succes, ca să ajungă pe trotuarul ei mai înalt cu 12 centimetri decât cel pe care stă povestea ordinară, trebuie să treacă prin zoaiele din șanț.

Prima zi a noului regim. Nu mai știu cine, cred că Sorin, vine de pe teren, de la OPC, cu o pradă subțire.

Ce-ai găsit mă? Nu mare lucru, un fir de păr într-un pateu. Tu Simona, ce ai? Criză de vată în farmacii. Pe biroul redactorului-șef-consultant-consilier-extraterestru care a venit să ne conducă în viitorul presei-patriarh luminat-scânțieie jurnalistică, pe bucata aia de mobilier trist, cu vopseaua sărită, se stivuiesc hârtiile culese de Gabi cu știrile mici care compun mărunta viață de provincie. Nu e chiar bine. Horia ne învață cum să facem investigație. Ca la București. Se duce, descoperă, scrie.

Ziarul Observatorul a doua zi. Prima pagină, avem un mercurial al perversiunilor sexuale, aflăm cât costă oralul, analul, pe drumul de Poiană. Scrie cu tuș negru: muia costă... 500 de lei (nu rețin prețul, era acum 20 de ani). Din unghere se aud oftaturi. Sunt colegii mei, provincialii, uimiți de curajul consilierului. Mai departe, tot prima pagină, firul de păr în pateu

a devenit titlul "Răvașe cu floci", povestea penuriei de vată este tradusă pentru mirean în: "Din cauza crizei de vată, femeile își pun cârpe la coțcăitoare".

Coț-că-i-cum? Coțcăitoare. Coțcăitoare făă, ești tută? Da. Sunt tută. Râd ca proasta repetând coțcăitoare, coțcăitoare. Am o scuză, am 20 de ani, cum dracu să nu râzi la 20 de ani. Râzi și nu te gândești că vei face riduri de răs și o să-ți taie coțcăitoarea în obraji două șanțuri, pornind de la nas și alergând înspre gură, prin care curg lacrimile de răs sau plâns, acum, la 40 de ani.

Zilele trec, știrile sună altfel: avem tentativa de viol care se transformă în „După ce i-a dat cracul jos de la pantalon, jetul acrișor i-a izbit cerul gurii”. Poezie. Avem un așa-zis bordel pe drumul de Poiană, avem găina în care a intrat spiritul soțului decedat și care doarme acum pe perna defunctului, privind cu ochi drăgăstoși văduva care doarme pe

perna de lângă. Și avem știrea despre micuța încăierare conjugală care poartă titlul inspirat: „De 1 martie, Elena a primit de la soțul ei un buchețel de pumni în cap”.

20 de ani mai târziu. Echipa de Mengele care au desfășurat experimente pe fragila presă liberă românească și-a pierdut un membru. Sorin Roșca Stănescu e la închisoare, condamnat în dosarul Rompetrol. 2 ani și 4 luni. Hm. Nimeni nu l-a judecat, nici pe el, nici pe tovarășii lui din presa experimentală de tip hazna a anilor '90, pentru distrugerea conceptului de jurnalism. Nimeni nu le-a pus în

cârcă acestor cetățeni, lor și Cristoilor și Nistoreștilor, păcatul violării presei, a paternității roabelor de rahat turnate pe tubul catodic de OTV, Antena 3, emisiunilor lui Banciu, România TV și Realitatea, Cancan și Libertatea.

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie;
Era pe când nu s-a zarit,
Azi o vedem, si nu e.

Trăim în lumina faptelor de acum 20 de ani. Jetul acrișor, deși a țâșnit acum 20 de ani, încă ne mai zguduie cerul gurii.

Raluca FEHER

Avem un așa-zis bordel pe drumul de Poiană, avem găina în care a intrat spiritul soțului decedat și care doarme acum pe perna defunctului, privind cu ochi drăgăstoși văduva care doarme pe perna de lângă. Și avem știrea despre micuța încăierare conjugală care poartă titlul inspirat: "De 1 martie, Elena a primit de la soțul ei un buchețel de pumni în cap".

TVR e ca bețivul care bea pe carnet și mai vrea una mică

Am fost lejer iritat toată ziua de ideea că aia de la TVR i-au cerut lui Ciolos să scoată repede 16 milioane de euro să poată ei merge mai departe la Eurovision și alte mane. Instituție care are 100 de milioane datorii la stat. Ba, mai mult, erau niște reprezentanți la o întâlnire la Ministerul Finanțelor să discute treaba asta.

Și-apoi mai erau și vreo câțiva disperati pe internet care spuneau că ne facem de rușine că nu participăm aici și ce-o să zică lumea în târg că România n-a fost anul ăsta la Eurovision. Parcă și văd consiliul de miniștri al UE, când intră ăla al nostru tac toți din gură suspect și, când vrea să zică ceva, tușește unu „hrreurovision”.

Dar adevărul e că nu există nici o justificare de bun simț pentru care să dai bani TVR-ului pentru așa ceva. O fi mișto melodia aia, dar nu e nici o melodie românească care să valoareze 16 milioane de euro. Și știu că datoriile alea sunt și de la altceva, nu doar de la Eurovision, și de la

meciuri și ce alte prostii mai cum-pără TVR. Dar nu contează.

În condițiile în care ei au o gaură de 100 de milioane, să te duci să mai ceri încă 16 de la stat e nesimțire pură. Ca bețivul care are plin caietul la cărciumă dar mai vrea una mică „hai bre, una în plus ce mai contează”. Păi contează, că mai sunt și alții în cărciumă, care plătesc. Sau alte televiziuni în România, și lor le-ar place 16 milioane de euro așa, moca, pentru o șușanea.

Repet, singura soluție pentru TVR e desființarea, acolo nici oameni afară nu poți da, că te dau în judecată și câștigă, se

întorc. Nu poți tăia salarii, că te dau în judecată și câștigă. Și tot așa. Desființezi, faci alta cu 200 de angajați și dai doar meteo și emisiuni cât de cât decente, eventual pe metoda folosită de Dragoș Pătraru: îți plătești emisiunea din publicitatea adusă. Mai multe știri, mai puține talk-show-uri și lasă filmele și serialele pe seama televiziunilor comerciale. TVR ar trebui să facă documentare, să știe rumâni în amănunt cât de viteji au fost în realitate dacii sau Ștefan cel Mare, nu să discute păreriile lui Duda despre viață, monarhie și sclipici.

Ovidiu EFTIMIE

În condițiile în care ei au o gaură de 100 de milioane, să te duci să mai ceri încă 16 de la stat e nesimțire pură. Ca bețivul care are plin caietul la cărciumă dar mai vrea una mică „hai bre, una în plus ce mai contează”. Păi contează, că mai sunt și alții în cărciumă, care plătesc. Sau alte televiziuni în România, și lor le-ar place 16 milioane de euro așa, moca, pentru o șușanea.

Un om fără suflet

Regiotrans are niște trenuri decente pe ruta București - Brașov și retur. Cel puțin la prețul ăla, aproape 25 de lei cursa. Dacă ești elev, student sau pensionar ai reducere, practic poți să mergi până la Brașov cu ceva mai puțin decât dai pe un pachet de țigări. Au și un fel de wireless gratuit, în sensul că e pe Vodafone și are acoperirea Vodafone.

Stăteam pe hol și citeam când nașul a luat un grup de cetățeni de o etnie irelevantă și le-a zis că vor coborî la Buda. Pentru că se suiseră cu o stație mai devreme și au încercat să-l tragă în piept, doi s-au ascuns la budă. Era o doamnă, un domn și câțiva copii. Omul părea foarte hotărât: „Coborâți aici sau coborâți la Ploiești la poliția TF”. Doamna începuse să vocifereze, nu știa că pe trenul ăsta nu funcționează să mergi fără bilet. „Dar de ce nu mi-ați zis, că m-ați văzut în stație. Trebuia să-mi spui, nu mi-ai spus, cum să cobor în câmp? N-ai suflet”. Apoi încerca să instige copiii să plângă „să nu plângi, nu plânge acum”, fără

succes întrucât copiii, cât sunt încă mici, au o vagă urmă de decență în ei.

Și o tot dădea în jos și-n sus cu sufletul, că de ce nu are suflet omul ăsta, că n-are și el copii, că uite ce rău e la suflet și tot așa.

Eu am ținut partea omului fără suflet, am și eu copil și sunt la fel de lipsit de suflet. Dacă tac-su lu fi-miu nu fură, face blatul și câteodată nu-i place să muncească dar o face totuși, deși ar prefera să stea cu o bere pe burtă jucând Mortal Kombat X, e pur și simplu e prea obosit să mai aibă empatie pentru copiii unor părinți care cred că se poate și fără să pui curu la treabă. Presupun că și nașul ăla ar fi preferat să stea în weekend la o bere și niște mici, cu fi-su la iarbă verde, nu să păzească bandiții prin trenuri. Dar pentru că nu are suflet, a ales calea ușoară și s-a dus la muncă.

Ovidiu EFTIMIE

Str. Alexandru Ioan Cuza nr.24
Telefon: 0268.418.956
Urgențe: Tel: 0740.088.714
E-mail: contact@health-vet.ro

AES ALDEMAR AES

Service auto specializat în reparații

Electromotoare

Alternatoare

Orice tip, garanție, piese de schimb

Săcele, str. Alexandru Lapedatu nr. 7
Tel. 0268.27.61.53, 0741.11.80.88. www.aldemar.ro

GAZETA BRASOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL
Director: Alexandru PETRESCU
tel: 0787.89.86.36
gazetabrasovului@gmail.com

Publicitate: Brandcell 360 SRL
www.brandcell.ro
brandcell360@gmail.com

Tipărit la Tipogramm SRL Brașov
tipogramm@yahoo.com
Tel/fax: 0268.42.77.60

Ne aflăm în Săptămâna Patimilor, care precede Învierea Domnului- Sfintele Paști.

Paștele este cea mai veche și importantă sărbătoare a creștinătății, care a adus omenirii speranța mântuirii și a vieții veșnice, prin sacrificiul lui Iisus Hristos, Învierea fiind, după cum spunea părintele Arsenie Boca, singura minune care se arată tuturor, credincioși și necredincioși.

Este o perioadă în care trebuie să reflectăm asupra lucrurilor cu adevărat importante și să ne luăm

răgazul de a fi alături de cei dragi gândindu-ne, totodată și la cei care au nevoie de ajutorul nostru!

Să împărțim bucuria Învierii Mântuitorului cu semenii noștri care se află în nevoi și suferință, redându-le și acestora speranța și încrederea într-un viitor mai bun. Totodată, este momentul să ne reamintim de cei aflați în suferință, iar gândurile mele se îndreaptă către familiile de români din Norvegia, care și-au pierdut copiii tocmai pentru că au îndrăznit să respecte valorile

creștine!

Apropierea de ceilalți prin simpatie, compasiune și solidaritate este cea mai bună modalitate prin care putem pune bazele unei noi societăți.

Odată cu Lumina Învierii, îmi doresc să primim în suflete mai multă bunătate, mai multă grijă față de semenii, mai multă generozitate. Urez familiei mele și vouă, tuturor, un Paște fericit!

Maria GRECEA
deputat de Brașov

Sărbătorile de Paște ne amintesc în fiecare an că cele mai importante lucruri sunt familia și liniștea sufletească. De aceea, vă doresc să vă încărcăți din plin cu energie pozitivă și dragoste, alături prieteni și familie. Și că aceste momente ne vor aduce claritate și ne vor ajuta să luăm cele mai bune decizii: atât pentru familiile noastre, cât și pentru acest oraș minunat care ne oferă experiențe unice și amintiri frumoase alături de cei dragi.

Chiar dacă trecem printr-o perioadă dificilă, îmi doresc ca brașovenii să creadă în continuare că Brașovul

poate fi mai bun. Că voința colectivă a oamenilor, poate sfida un sistem care urmărește binele individual al celor privilegiați. Iar alături de cei care își doresc această schimbare, voi continua să lupt și eu pentru a mă asigura că nu avem nevoie de ocazii speciale și de sărbători pentru a ne revedea copiii și nepoții în Brașov.

Cu sinceritate,
Sărbători pline de
fericire și lumină,
Florian Staicu

Suntem în prag de mare Sărbătoare, un moment în care toată familia ar trebui să se strângă în jurul mesei de Paști și să se lase cuprinși de spiritul sărbătorii Învierii Domnului.

Bucuria revederii este mai mare atunci când pe ușa casei părintești intră copiii plecați să muncească în alte țări pentru a se întreține. Privind lucrurile în acest mod observ cu tristețe două lucruri: primul - societatea nu are capacitatea să-și motiveze tinerii să rămână în țară și al doilea - oamenii maturi, vârstnicii, suferă de singurătate. Sufletul lor este alături de copiii plecați în străinătate pentru că nu se descurcau acasă.

Singurătatea nu este același lucru cu a fi singur. De fapt, o persoană poate să se simtă singură chiar și atunci când este înconjurată de alți oameni dar îi lipsesc bucuriile din familie.

Avem nevoie să gândim o strategie pentru a scădea nivelul de migrație al forței de muncă în

alte țări. Tinerii nu ar trebui să fie nevoiți să plece din țară pentru a se putea întreține, de asemenea, avem nevoie și de politici sociale care să ofere soluții pentru oamenii în vârstă rămași singuri acasă.

Mai sunt multe lucruri de făcut ce ar putea fi implementate de către administrația locală: încurajarea investițiilor pentru crearea de noi locuri de muncă

este doar unul din exemplele ce pot fi date. În același timp am putut vedea cât poate face administrația locală actuală, este timpul pentru o nouă etapă de dezvoltare a orașului nostru în care tinerii să nu fie nevoiți să plece de acasă pentru a se putea întreține.

În încheiere aș vrea să vă doresc să aveți Sărbători liniștite, să îi aveți alături pe cei dragi, să va fie casa plină și masa bogată!

Claudiu GRUSEA
Președinte PSRO Brașov

Cătălin Leonte:

Voi fi primarul brașovenilor, nu al politicienilor!

Cătălin Leonte s-a înscris ca independent în cursa pentru funcția de primar al Brașovului. Peste 4000 de brașoveni au semnat pentru susținerea candidaturii sale.

Cătălin Leonte ne-a declarat: "Ani de zile, Brașovul a fost sugrumat economic de o caracatiță a intereselor personale. Caracatița a îmbogățit mulți oameni și multe firme, iar sub imaginea frumoasă a asfaltului sau

florilor, stau interese mari și bani mulți.

Mi-am depus candidatura ca independent pentru funcția de primar al Brașovului. Le mulțumesc celor care au semnat pe listele de susținere a candidaturii mele. Jocurile de interese ale capilor partidelor brașovene se sfârșesc, iată, la DNA. Ca să creștem Brașovul va trebui să îl scoatem mai întâi din ghearele corupților. Voi fi primarul brașovenilor, nu al politicienilor corupți. Conțați pe mine!"

ÎMPREUNĂ
CREȘTEM BRAȘOVUL

CONTAȚI
PE MINÉ!

www.facebook.com/CatalinLeonte.ro
www.CatalinLeonte.ro

Cătălin **LEONTE**